

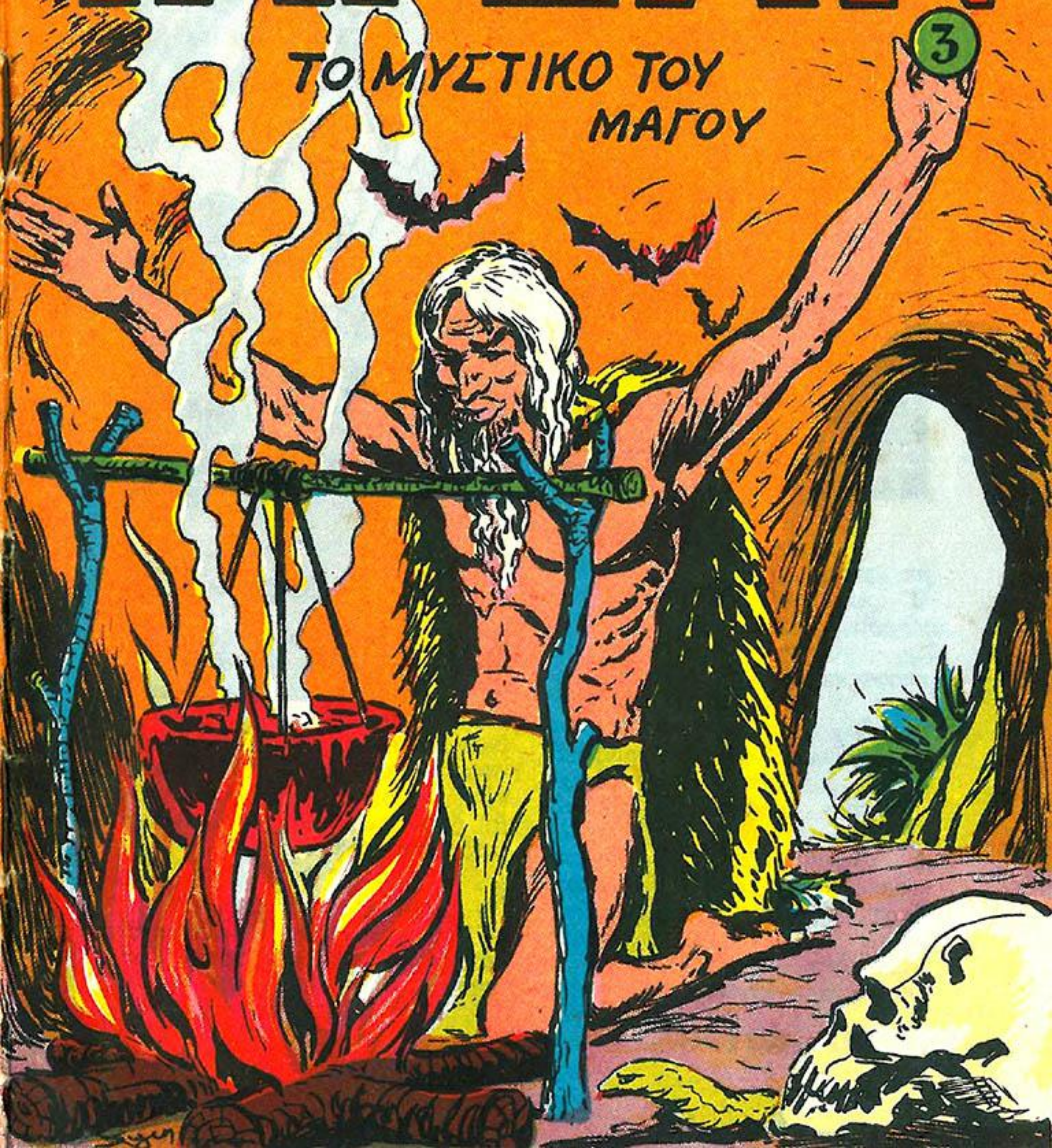
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ
ΜΑΓΟΥ

3

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΚΑΠΝΟΙ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, τὸ παρήφανο κι' ἀτρόμητο Ἑλλη νόπουλο τῆς ζούγκλας, μαζί με τὴν ὀμορφή Ζολάν, τὴν ἀγαπημένη μικρὴ συντροφισσά του, καὶ τὸν ἀνόητο καὶ χεροδύναμο μαῦρο, τὸν Μπουτάπα, περνᾶνε αὐτὴ τὴ νύχτα, τὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τους.

Ὑστερα ἀπὸ φοβερὲς κι' ἐπικίνδυνες περιπέτειες μετὰ πεινασμένα θηριὰ καὶ τὸν τρομαχτικὸ ἀόρατο Γίγαντα,

φτάνουν, πρὶν ξημερώσει, στὴν κρυφὴ σπηλιὰ τους. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόγεια κρύπτη, ἀνακαλύπτουν — μετὴ βοήθεια τῆς μικροσκοπικῆς καὶ τετραπέρατης σκυλίτσας Φίφης— ἓνα μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο, γεμάτο πολύχρωμα κι' ἀτίμητα πετράδια. Ταυτόχρονα ἀκούγονται, κάτω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ, παράξενοι κι' ἀνεξήγητοι ὑπόκωφοι κρότοι, ποὺ ἀνησυχοῦν ἀφάνταστα τοὺς τρεῖς συντρόφους.

Τὴν ἴδια ὥρα— πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ξημερώνη— ὁ Μπου-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τάτα ἀνακαλύπτει πῶς, στὸ κουφὸ ἐσωτερικὸ κούφωμα ἐνὸς κοντινοῦ τεράστιου δέντρου, βρίσκονται ἄγνωστοι ἰθαγενεῖς ποὺ συνωμοτοῦν ἐναντίον τους. Σικαιρφαλωμένος καὶ κρυφακούγοντας ὁ χεροδύναιμος, ἀράπης, μαθαίνει πῶς οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ἔχουν ἀποφασίσει νὰ τὸν κάψουν ζωντανό. Καί, γιὰ νὰ τοὺς προλάβει, βάζει ἀμέσως φωτιά στὸ δέντρο ποὺ εἶναι κρυμμένοι (*).

Τέλος, οἱ ὑπόκωφοι κρότοι κάτω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ δυναμῶνουν καὶ ξαφνικὰ κάπνισμα τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο γίνεται: Πέτρες καὶ χώματα ξεπετάγονται ἀπὸ τομα στὸ κέντρο τῆς σπηλιάς, σχηματίζοντας ἕναν εὐρύχωρο κρατῆρα. Κι' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ ξεπηδοῦν ταυτόχρονα μύθοι καπνοὶ καὶ παράξενα ὄντα ποὺ οὐρλιάζουν σὰν δαίμονες.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν σφίγγει τὸ φοβερὸ ρόπαλό του καὶ χύνεται νὰ τοὺς ὑποδεχτῇ... Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ χτυπήσει παρὰ μονάχα ἕναν ἀπὸ αὐτούς, καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος. Οἱ ἄλλοι, χωρὶς νὰ προσέξουν καθόλου τὸν Ταμπόρ καὶ τὸ ρόπαλό του, βγαίνουν πανικόβλητοι ἀπὸ τὴν τρύπα τους, τρέχουν πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ χάνονται ἔξω οὐρλιάζοντας μὲ ἀπόγνωσι καὶ φρίκη. Σὲ λίγο ἔχουν χα-

θῆ πιά μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ σπῖς ἀπέραντες πικνὲς φυλλωσιές τῆς κοιμισμένης ζούγκλας.

Ὁ γενναῖος Ταμπόρ, ποὺ ἔχει πεταχτῇ ἔξω γιὰ νὰ τοὺς κύνει, ἀντικρύζει πρὸς κάτω, τὸ θεόρατο μοναχικὸ δέντρο ποὺ, φουντωμένο στὶς φλόγες, καίγεται σὰν ἕνα τεράστιο θεαματικὸ πυροτέχνημα!

Τέλος, ξαναγυρίζει στὴ σπηλιὰ σὲ πολὺ κατάλληλη στιγμή. Γιατὶ ὁ ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ χτύπημά του δαίμονας εἶχε συνέλθει κι' ἔτρεχε πρὸς τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ φύγει...

Ὁ Ταμπόρ τὸν ἀσπάζει σβέλτος ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ σέρονοντάς τον κοντὰ στὸ λυχνάρι τους, τὸν κυττάζει: Δὲν εἶναι δαίμονας. Εἶναι ἕνας μαῦρος ἰθαγενὴς ποὺ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ μισόγυμνο κορμὶ του εἶναι γεμάτα λάσπες μαυρισμένες ἀπὸ καπνοῦς.

Ὁ Μπουτάτα ξεθαρεύει τώρα καὶ πλησιάζοντας κυττάζει μ' ἀπορία τὸν αἰχμάλωτο:

— Πρώτη φορὰ βλέπω τυ φλοπόντικα μὲ δυὸ ποδάρια!... Μπὰ σὲ καλὸο σου!

Ἡ Ζολάν φθάνει κι' αὐτὴ κρατῶντας στὴν ἀγκυλιά τὴ σκυλίτσα της. Ἡ Φίφη γαυγίζει ἄγρια τὸν λασπωμένο μαῦρο, ποὺ τοέμει σύγκομος σὰ νὰ πεοιμένη νὰ τοῦ παίρουν τὸ κεφάλι. Ὁ Ταμπόρ τὸν καθητυγχάζει:

— Μὴ φοβάσαι, ἄνθρωπε... Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν κάνουμε

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 2, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ κρύπτη τῶν Θεσαυρῶν.»

κακὸ οὔτε στοὺς ἐχθρούς μας... Πές μας μόνο: πῶς ξεπεταχτήκατε μέσα στὴ σπηλιά μας καὶ τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ;

Ὁ μαῦρος ἀρχίζει νὰ δικαιολογιέται:

— Δὲν φταίμε ἐμεῖς... Ὁ φύλαρχος Ἀμπάν μᾶς ἔβαλε νὰ κάνουμε... Ἄν τοῦ λέγαμε ὅχι, θὰ μᾶς ἔπαιρνε τὰ κεφάλια! Λέει πῶς κάπου μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά βρίσκεται μεγάλος θησαυρός...

— Τὸ θησαυρὸ λοιπὸν ἤρθατε ν' ἀρπάξετε;

— Ναί... Καὶ σκάψαμε ἕνα μεγάλο λαγοῦμι ἀπ' τὸν κούφιο κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ πῆρε φωτιά, μέχρι ἐδῶ...

Ὁ Μπουτάπα χαιρογελάει:

— Μπα σὲ καλόσο σας!... Καὶ γιατί δὲν μπαίνατε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς μας;

Ὁ μαῦρος μὲ τὸ λασπωμένο κορμὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ὁ φύλαρχος Ἀμπάν λέει πῶς ὁ θησαυρὸς εἶναι σὲ μιὰ κρυψώνα τῆς σπηλιάς... Εἴχαμε μπη πολλὰς φορὲς ἐδῶ καὶ ψάξαμε. Μὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε... Μᾶς ἔβαλε λοιπὸν καὶ σκάψαμε ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ τὴ βροῦμε... Εἶχε κάτι σχέδια κι' ἔκανε μ' αὐτὰ τὸ λογαριασμό... Μὰ φαίνεται πῶς τὰ μέτρα καὶ τὰ σημάδια τοῦ δέν θάταν σωστά... Ἀντὶ νὰ βγοῦμε στὸ θησαυρὸ, πέρασε στὰ χέρια σας!... Μὰ τὸ χειρότερο εἶναι πῶς πῆρε φωτιὰ τὸ μεγάλο δέντρο... Οἱ καπνοὶ τοῦ μπαίνουν μέσα στὴν τρύπα μας καὶ δὲν μπο

ρούσαμε νὰ πάρουμε ἀνάσα. Κι' ἀπὸ τὴν κάψα τῆς φωτιάς ιδρώνουμε τόσο πολὺ ποὺ τὰ σικαιμένα χώματα γίνονταν λάσπες καὶ κολλοῦσαν ἐπάνω μας... Γυρίσαμε τότε ὅλοι πίσω γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ δέντρου καὶ νὰ σωθοῦμε. Μὰ οἱ μεγάλες φλόγες, ποῦχαν κάψει τὸν Ἀμπάν καὶ τοὺς φίλους του, θάκαιγαν κι' ἐμᾶς... Ἔτσι ξαναγυρίσαμε πίσω κι' ἀρχίσαμε νὰ σκάβουμε σὰν τρελλοὶ, ζητώντας νὰ βγοῦμε κάπου γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὴ φωτιά...

Ὁ Ταμπὸρ τὸν κυττάζει μὲ συμπόνοια:

— Πήγαινε, καλέ μου ἄνθρωπε... Τί φταῖς ἐσύ.

Ὁ μαῦρος ξεκινάει μὲ δυσπιστία πρὸς τὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς, ἐνῶ ὁ Μπουτάπα κυττάζοντας τὰ παλαιὰ λασπωμένα χώματα ποὺ σκεπάζουν τὸ κορμὶ του, τὸν συμβουλεύει φωναχτά:

— Ἔ, συνάδερφεε!... Μὴ ξεχάσεις νὰ σπείρης ἐπάνω σου καὶ λίγο σπινάκι... Θὰ βαρεθῇς νὰ τρῶς σπανακόπηττες!

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

 ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ὁ μαῦρος φεύγει καὶ τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας λέει στοὺς συντρόφους του:

— Κακὸς μπελάς αὐτὸς ὁ θησαυρὸς ποὺ βρέθηκε στὴ σπηλιά μας! Σήμερα ἤρθαν

νὰ τὸν ἀρπάξουν αὐτοί, αὐ-
ριο θάρθουν ἄλλοι...

Ὁ Μπουτάπα βρίσκει τὴ
λύσι:

— Καὶ δὲν τὸν ἀρπάζουμε
ἐμεῖς, ἀφέντη Ταμπόρ;

Ἡ Ζολάν συμφωνεῖ:

— Ναί, ναί!... Νὰ τὸν φορ-
τώσουμε σ' ἓνα ἐλέφαντα καὶ
νὰ τὸν κατεβάσουμε στὸ με-
γάλο λιμάνι. Κι' ἀπὸ κεῖ νὰ
τὸν στείλουμε, στὴν πατρί-
δα μου, τὴν Ἀμερική.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν ἀναστε-
νάξει:

— Ἡ πατρίδα σου, Ζολάν,
εἶναι πλούσια καὶ μεγάλη χώ-
ρα!... Ξέρω ὅμως μιὰ ἄλλη
μικρὴ καὶ φτωχὴ... Ἐκεῖ πρέ-
πει νὰ στείλουμε τὸ θησαυ-
ρό...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι θυμώνει:
— Τὰ διαμάντια αὐτὰ εἶ-
ναι δικά μου. Ἡ σκυλίτσα
μου τ' ἀναικάλυψε. Ἔτσι, φί-
φη; Θὰ τὰ κάνω λοιπὸν ὅ,τι
θέλω. Καὶ θέλω νὰ τὰ στεί-
λω στὴν Ἀμερική!...

Ὁ Ταμπόρ τὴν κυττάζει
μὲ οἶκτο, κουνώντας τὸ κεφά-
λι του:

— Καημένη Ζολάν! Πῶς
φαίνεσαι πῶς δὲν εἶσαι Ἑλ-
ληνίδα!... Λυπᾶμαι πολὺ γι'
αὐτό!...

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγλας
γίνεται ἐξω φρενῶν γιὰ τὴν
προσβολή:

— Ὡστε ἔτσι; Λυπᾶσαι
πολὺ πὺ δὲν εἶμαι Ἑλληνί-
δα! Ἀρα σὲ σπεναιχωρῶ πὺ
βρίσκομαι ἐδῶ! Τότε κι' ἐ-

Ὁ Ταμπόρ σπρώχνει μὲ θυμὸ τὴ Ζολάν

‘Ο Μπουτάτα κυττάζει τὴν ἄγνωστη λευκὴ γυναῖκα μὲ τοὺς μαύρους συνοδούς της.

γὼ φεύγω...

Καὶ προχωρώντας πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιᾶς προσθέτει, ξεσπώντας σὲ λυγμούς:

— Φεύγω γιὰ πάντα!... Σέ μισῶ!... Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!... Πᾶμε, Φίφη...

‘Ο Ταμπὸρ προφταίνει καὶ τὴν συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι:

— Στάσου, Ζολάν... ‘Εσὺ εἶσαι ἓνα ἀδύνατο κορίτσι... Μείνε ἐδῶ μὲ τὸν Μπουτάτα. Θὰ φύγω ἐγώ...

‘Η Ἀμερικανίδα θυμώνει ἀκάμῃ περισσότερο:

— Ὡστε θὰ φύγῃς! Μ’

ἐγκαταλείπεις μονάχη ἐδῶ μέσα μ’ αὐτὸ τὸ βλάκα τὸν Τσουλούφη.

‘Ο Μπουτάτα διαμαρτύρεται:

— ‘Εγὼ βλάκας; Μπά, σὲ καλόοο σου!

‘Η Ζολάν συνεχίζει στὸν Ταμπόρ:

— Ἀρα δὲν μὲ θέλεις. Ἀρα δὲν μ’ ἀγαπᾷς πιά. Ἀρα εἶσαι ἓνας παλιοέλληνας! Πᾶμε, Φίφη!

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας θυμώνει ἀφάνταστα μὲ τὰ λόγια της. Τῆς δίνει μιὰ σπρωξιά καὶ αὐτὴ σωριάζεται πᾶνω στὰ μαλακὰ χορταρένια στρωσίδια της. Ὑστερα λέει

στο Μπουτάπα:

— Έσὺ θὰ μείνης κοντά της. Θὰ τὴν προσπατεύης καὶ θὰ φροντίζης νὰ μὴ τῆς λείπῃ τροφή καὶ νερό. Ἐγὼ δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτὲ ἐδῶ...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι, ποὺ ὁ Ταμπὸρ τῆς ἔχει κρύψει πῶς ὁ πατέρας της σκοτώθηκε στὴ ζούγκλα, ξεφωνίζει κλαίγοντας:

— Θέλω νὰ γυρίσω στὴν Ἀμερική!... Θέλω νὰ πάω στὸν πατερούλη μου...

Ὁ Ταμπὸρ τὴν ἀκούει καὶ προσθέτει στὸ Μπουτάπα:

— Νὰ τὴν κατεβάσης στὸ μεγάλο λιμάνι... Βρὲς ἓνα καράδι ποὺ νὰ φεύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική καὶ δώσε στὸν καπετάνιο του μιὰ χούφτα διαμάντια. Θὰ τὴν πάρῃ ἀμέσως...

Ὑστερα προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιᾶς, ἐνῶ τὸ κορίτσι τοῦ φωνάζει:

— Ὡστε μὲ διώχνεις λοιπόν, ἔ;!

Κι' ἀμέσως γυρίζει στὴ σκυλίτσα της:

— Ἐπάνω του, Φίφη!... Φάτονε, Φιφίκα μου!...

Ὁ μικρὸς Ταρζάν, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, σταματᾷ γιὰ λίγο, φέρνει τὶς παλάμες στὸ στόμα του καὶ βγάζει παράξενες κραυγές:

— Αουουου... Αουάουουου!... Αοῖ, οέααα!

Καὶ νά: πολὺ γρήγορα φθάνουν τρέχοντας τὰ δυὸ ἀγαπημένα καὶ πιστὰ λιοντάρια τοῦ Ταμπόρ: Ὁ Ζὸχ κι' ἡ Φάν.

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας κάτι τοὺς λέει κι' ἐκεῖνα κάθονται ἀμέσως σὰν φρουροὶ μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τὸ ἓνα δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀριστερά.

Ὁ Ταμπόρ, ἀφάνταστα ὠχρὸς καὶ θλιμμένος, προχωρεῖ ἀργὰ καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ἡ νύχτα προχωρεῖ στὸ τέλος τῆς... Τὸ σκοτάδι ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθωριάζῃ, σιγὰ—σιγὰ, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Ὁ Μπουτάπα μέσῃ στὴ σπηλιὰ μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό:

— Σκληρὸς ἄντρας! Μπά, σὲ καλόοο του!

Ἡ Ζολὰν πετιέται ὀρθὴ ἀπὸ τὰ στρωσίδια της καὶ προχωρεῖ νὰ βγῇ ἔξω. Ὁ ἀράπης κι' ἡ Φίφη τὴν ἀκολουθοῦν. Τὸ κορίτσι βλέπει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τὰ δυὸ γνῶριμα λιοντάρια. Τὰ κλωτσάει μὲ τὸ ποδαράκι της νευριασμένη:

— Γιατί σὰς ἔβαλε ἐδῶ; Γιὰ νὰ μὲ φυλάτε; Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπάει πιά, τί τὸν ἐνδιαφέρει γιὰ μένα;

Ὁ Ζὸχ κι' ἡ Φάν δὲν κοινοῦνται ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ὁ Μπουτάπα κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ τὰ διώχνῃ:

— Ξισσ... ξισσ... Μπά σὲ καλόοο!... Ἀφοῦ δὲν σὰς ἔχει ἀνάγκη τὸ κορίτσι... Ἀς εἴμαστε καλὰ ἐγὼ κι' ἡ «μπιστόλα» μου!

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ, με το κωμικό τσουλούφι στο χοντρό και κουτό κεφάλι του, βγαίνει σήμερα από τη σπηλιά—όπως κάθε πρωί—για το καθημερινό κυνήγι του.

Όμως τούτη τη φορά στέκεται τυχερός. Αμέσως—αμέσως και χωρίς να κουραστή ψάχνοντας, αντικρύζει μπροστά του ένα παχύ και μεγαλόσωμο ζαρκάδι.

Ο άράπης τραβάει γρήγορα τη «μπιστόλα» του να το πυροβολήσει, μα μετανοιώνει και την ξαναβάζει στη θήκη της. Ύστερα έξηγεί στο ζώο:

— Τί να σε κάνω τόσο μεγάλο που είσαι... Μονάχα έγώ κι' ή Φίφη τρώμε... Ο άφέντης Ταμπόρ λείπει από τη σπηλιά τρία φεγγάρια τώρα, και το κορίτσι δεν βάζει μπουκιά στο στόμα του. Τα μάτια της στάζουνε σαν καλύβες στη βροχή!

Και προσθέτει, διώχνοντας με μια κίνησι του χεριού του, το μεγάλο ζαρκάδι:

— Αν ανταμώσης κανα «πιό μικρά», στείλτο μου...

Έτσι ο Μπουτάπα συνεχίζει την περιπλάνησί του στη ζούγκλα, αναζητώντας το μικρό ζαρκάδι που θάταν όσο έπρεπε για να τον χορτάση σήμερα.

Ξαφνικά όμως άργό ανθρώπινο ποδοβολητό φθάνει στ' αυτιά του. Μετακινείται άμέ-

σως σ' ένα κατάλληλο σημείο και κυττάζει περίεργος: Είναι δυο χεροδύναμοι μαύροι, άπ' αυτούς που ζούν και δουλεύουν, πέρα μακρύά στο μεγάλο λιμάνι. Προχωρούν έχοντας ανάμεσά τους μια όμορφη και καλοντυμένη λευκή γυναίκα, τριάντα πέντε ως σαράντα χρονών που κρατάει στο χέρι της μια μικρή δερμάτινη βαλίτσα.

Ο Μπουτάπα τους παρακολουθεί για λίγο και βλέπει να φθάνουν και να σπαιματούν κάτω από ένα γιγαντίσσιμο δέντρο. Η άγνωστη γυναίκα, που φαίνεται κατακουρασμένη από την πεζοπορία, κάθεται στη ρίζα του δέντρου κι' άκουμπάει τη ράχη της στον κορμό του. Οί μαύροι, ξαπλώνουν κι' αυτοί στο παχύ καταπράσινο γρασίδι.

Περίεργος ο άράπης με το κωμικό τσουλούφι έρχεται πατώντας στα δάχτυλα των γυνών ποδαριών του και κούβεται κάπου κοντά.

Σε λίγο βλέπει τη γυναίκα να την παίρνει ο ύπνος, χωρίς να παύη να κρατά γερά — και κοιμισμένη όκόμα — τη μικρή βαλίτσα της.

Οί δυο μαύροι συνοδοί της αλλάζουν πρώτα βλέμματα συνεννοήσεως. Ύστερα σηκώνονται άθάρουβα και προχωρούν προς την άγνωστη λευκή γυναίκα. Ο ένας άπ' αυτούς σηκώνει μια μεγάλη πέτρα για να την ντυπήση στο κεφάλι, ενώ ο άλλος ά-

πλώνει τὸ χέρι του νὰ ἀρπάξῃ τὴ βαλίτσα.

Ὁ «φοβερός σκοπευτής» Μπουτάτα τραβάει ἀμέσως τὸ πιστόλι του καὶ γιὰ νὰ τοὺς φοβίση, ρίχνει μιὰ στὸν ἀέρα. Ὁμοίως ἡ σφαῖρα, ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀέρα, βρίσκει στὰ μαλακὰ τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ μαύρους.

— Μπράβο σκοποβολή! Μπά, σὲ καλόσοο μου!, μουρμουρίζει ὁ Τσουλούφης.

Ἀμέσως, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρυψὼνα του, τρέχει νὰ κυνηγήσῃ τοὺς δυὸ ἀράπιδες πού, παρατῶντας τὴ λευκὴ γυναῖκα καὶ τὴ βαλίτσα της, τόχουν βάλει στὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

Ἡ ἄγνωστη κυρία ξυπνάει ἀπὸ τὸν πυροβολισμό καὶ βλέπει τὸν χεροδύναμο μαύρο νὰ κυνηγᾷ τοὺς συνοδούς της. Μὲ ἀφάνταστη σβελτάδα, ἀνοίγει τὸ βαλίτσάκι της, βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο περιστροφὸ καὶ πυροβολεῖ τὸν Μπουτάτα πού σωριάζεται ἀμέσως κάτω καὶ μένει ἀκίνητος.

Ἡ λευκὴ γυναῖκα πετιέται ἀμέσως ὀρθή καί, τρίζοντας τὰ δόντια της μ' ἀφάνταστη κακία, τρέχει καὶ σταματᾷ πάνω ἀπὸ τὸν πεσμένο ἀράπη. Γυρίζει τώρα τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ της κατὰ τὸ κεφάλι του καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ

Ὁ Ταμπὸρ διαγράφει μιὰ τεράστια καμπύλη στὸν ἀέρα...

— “Ελα, καλό μου φιδάκι! Μή παιδεύεις την άραβωνιαστικιά μου του ρίξη τη χαριστική βολή. λή.

Μα δέν προφθαίνει. Την ίδια στιγμή κάτι άναπάντεχο γίνεται: Ένα πρωτόγονο λάσσο τινάζεται από τα ψηλά κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου που βρίσκεται εκεί κοντά. Η θηλειά του πέφτει από το κεφάλι της και της σφίγγει τα χέρια πάνω στον κορμό, πριν αυτή προλάβει να πυροβολήσει.

Ταυτόχρονα σχεδόν ο Ταμπόρ, πιασμένος από ένα μακρύ χορτόσχοινο του ίδιου δέντρου, διαγράφει μια τεράστια καμπύλη στον αέρα και προσγειώνεται κοντά της. Της άρπάζει το πιστόλι από

τα χέρια και ρίχνει μια ματιά φρίκης στο πεσιμένο κάτω κι’ ακίνητο κορμί του μαύρου συντρόφου του.

— Σκότωσες τον Μπουτάτα που σου σωσε τη ζωή!, τής φωνάζει άγρια.

Καί, ξεχνώντας στην άπογνωσί του πώς είχε να κάνει με γυναίκα, τής δίνει μια σπρωξιά και τη σωριάζει κάτω. Ύστερα, χωρίς να χάση στιγμή, τής γυρίζει τις πλάτες και σκύβει πάνω στον Μπουτάτα ψάχνοντας να βρή που έχει χτυπηθή.

Η λευκή γυναίκα, που με το πέσιμο ξεσφίχτηκε το λάσσο, λευτερώνεται γρήγορα απ’ αυτό, άρπάζει μια πέ-

τρα, πετιέται όρθή και χύνεται από πίσω να χτυπήσει στο κεφάλι τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή ἕνα δωδεκάχρονο ξανθὸ κορίτσι ξεπετάγεται μπροστά της, τὴν χτυπάει μὲ ἕνα χοντρὸ κλαδὶ στο κεφάλι καὶ τὴ σωριάζει κάτω ἀναίσθητη. Ἀμέσως, καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Ταμπὸρ νὰ γυρίσῃ, τρυπώνει σὰν σαύρα στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα κι' ἐξαφανίζεται.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν γυρίζει τώρα καὶ κυττάζει σαστισμένος τὴν ἀναίσθητη γυναῖκα μὲ τὸ ματωμένο κεφάλι χωρίς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ ποιὸς τὴ χτύπησε. Ὑπερᾶ συνεχίζει νὰ ψάχνῃ τὸ σύντροφό του γιὰ νὰ βρῇ τὴν πληγὴ τῆς σφαίρας ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει. Μὰ δὲν βρίσκει τίποτα. Τὸ κορίμι του εἶναι παντοῦ γερὸ καὶ πουθε νὰ δὲν ὑπάρχουν αἵματα.

— Θὰ πέθανε ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ψιθυρίζει ὁ Ταμπὸρ καὶ τὰ μαῦρα μάτια του βουρκώνουν.

Τὴν ἴδια ὁμῶς στιγμή μιὰ πονηρὴ ιδέα περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Σηκώνεται ἄργα, τεντώνει τὸ δεξιὸ πόδι καὶ τοῦ δίνει στὰ μαλακὰ μιὰ φοβερὴ κλωτσιά!

Ὁ «νεκρὸς» Μπουτάτα πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καί, τρίβοντας τὰ πονεμένα μέρη του, μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό:

— Μπράβο κλωτσιά!...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας Καί... νεκροὺς ἀνασταίνει! σκύβει τώρα καὶ φροντίζει

τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τῆς ἀναίσθητης γυναῖκας. Ὁ Μπουτάτα ψάχνει καὶ βρίσκει τὰ θαυματουργὰ φύλλα ποὺ σταματᾶνε τὸ αἷμα καὶ γιατρεύουν γρήγορα τὰ τραύματα.

— Εἶδες ποιὸς τὴ χτύπησε στο κεφάλι; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταμπὸρ.

Ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλόφι σηκώνει τοὺς ὤμους του:

— Ποῦ θές νὰ ξέρω; Ὁταν τὴν χτυπήσανε, ἐγὼ ἤμουν... πεθαμένος!

Ὁ μικρὸς Ταρζάν δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ ἀστεία καὶ τοῦ δείχνει τὴ γροθιά του:

— Πρόσεξε, Μπουτάτα!... Ἡ κλωτσιά μου μπορεῖ νὰ ἀνασταίνει νεκρούς, μὰ ἡ γροθιά μου ξεμπερδεύει ζωντανούς.

Ὁ ἀράπης σηκώνοντας τυχαῖα τὰ μάτια του βλέπει πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ κοντινοῦ θεόρατου δέντρου, ἕνα μικρὸ ξύλινο καλυβάκι. Καταλαβαίνει πὼς τόχει φτιάξει ὁ Ταμπὸρ καὶ μένει μονάχος ἐκεῖ.

— Μπα, σὲ καλλόσο σου! Καὶ τί κάνεις τὶς νύχτες ἐκεῖ πάνω; Κουτουλιές στὰ σύννεφα βαράς;

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ προσπάθειες γιὰ νὰ συνεφέρῃ τὴν ἄγνωστη γυναῖκα, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα μουρμουρίζει:

— Τρεῖς φεγγάρια λείπεις, ἀφέντη Ταμπὸρ... Ἀκόμα νὰ ξεθυμώσης νὰ γυρίσης;

— Ἐγὼ νὰ ξεθυμώσω;

‘Ο Τσουλούφης αναστενάζει:

— Θέλεις νὰ μάθης νέα ἀπὸ τὴ Ζολάν;

— Ὁχι...

‘Ο Μπουτάτα τὸν τιμωρεῖ:

— Καλύτερα... Γιατὶ καὶ ν᾿θελεις, δὲν θᾶξερα νὰ σοῦ πῶ... Εἶναι τρία φεγγάρια ποὺ λείπει...

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ταμπὸρ ξεσπάει αὐθάρμητα:

— Λείπει; Ἐφυγε; Δὲν μένει μαζί σου στὴν σπηλιά;

‘Ο κουτοπόνηρος ἀράπης κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει.

— Μπά, σὲ καλόοο σου! Ἐδῶ εἶναι τὸ κορίτσι. Στὴ σπηλιά μας μένει...

‘Ο Ταμπὸρ τὸν κυττάζει χαμένα:

— Τώρα δὲν εἶπες πὼς λείπει;

— Ναί... Λείπει δηλαδὴ ἀπὸ... κοντὰ σου!

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας γυρίζει τὸ πρόσωπό του ἄλλου.

‘Ο Μπουτάτα ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶχε προσέξει τὰ μάτια τοῦ νέου, τὸν ρωτᾷ τώρα:

— Τὰ μάτια σου εἶναι κόκκινα, ἀφέντη παιδί!... Μπάς καὶ κλαῖς γιὰ τὴν Ζολάν;

‘Ο Ταμπὸρ μουρμουρίζει χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ:

— Ἐπεσε χῶμα στὰ μάτια μου...

‘Ο ἀράπης χαιμογελάει.

— Ὡστε τὸ κατάλαβα λοιπόν... Ἔτσι καὶ τὸ κορίτσι τὸ καῦμένο, ὅλο χῶματα πέφτουν στὰ μάτια της. Κι’ ἔ-

ξω ἀπὸ τὴν σπηλιά κάθεται καὶ κλαίει... Ἀπὸ τὰ δάκρυά της γίνηκε μιὰ λίμνη μὲ κροκόδειλους.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἀδύνατος αναστεναγμὸς ἀκούγεται. Ἡ ἄγνωστη λευκὴ γυναῖκα ἀρχίζει νὰ συνέρχεται...

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κι’ ὁ Μπουτάτα τῆς δίνουν νερό καὶ τὴ βοηθᾶνε νὰ ξαναβρῇ ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις της. Ἐκείνη ἀνοίγει τὰ μάτια της, ἀνασηκώνεται, τοὺς κυττάζει μὲ μῖσος καὶ φωνάζει ἄγρια:

— Ληστές!... Κακοῦργοι!.. Ποῦ εἶναι ἡ βαλίτσα μου; Ποῦ εἶναι οἱ μαῦροι ποὺ μὲ φέρανε ἀπὸ τὸ μεγάλο λιμάνι;

‘Ο Μπουτάτα τρέχει λίγο πιὸ πέρα καὶ τῆς φέρνει τὴ μικρὴ βαλίττρα. ‘Ο Ταμπὸρ τὴ ρωτᾷ μὲ θυμό:

— Γιατί θέλησες νὰ σκοτώσῃς τὸν σύντροφό μου;

— Γιατὶ πυροβόλησε καὶ κυνηγοῦσε τοὺς μαῦρους ποὺ μὲ προστάτευαν...

‘Ο Τσουλούφης χαζογελάει

— Χίι, χίι, χίι!... Καλὰ ποὺ πρόλαβα... Θὰ σὲ χτυπούσανε στὸ κεφάλι μὲ μιὰ πέτρα, κι’ ἡ πέτρα δὲν θὰ πάθαινε τίποτα!...

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας ποὺ νοιώθει μιὰ παράξενη ἀντιπάθεια γι’ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὴ ρωτᾷ πάλι:

— Ποιὰ εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ

που δὲν φοβήθηκες νάρθης μονάχη ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

Ἡ ἄγνωστη ἀντιπαθητικὴ γυναῖκα ἀναστενάζει.

— Ἡ καρδιά τῆς μάνας δὲν φοβάται τίποτα ὅταν ψάχνη νὰ βρῇ τὸ σπλάγχνο της.

— Ἐχεις χάσει κανένα παιδί;

— Ναί, μιὰ κόρη... Ἀπὸ τὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ ξεκίνησα γιὰ νάρθω νὰ τὴ βρῶ...

Τὰ μάτια τοῦ Ταμπὸρ σκοτεινιάζουν καὶ ψυθιρίζει χαμένα:

— Κόρη; Λευκὴ κόρη;

— Ναί... Ὡς δώδεκα χρόνων θὰ εἶναι τώρα... Ὁ ἄνδρας μου ἦταν ἐξερευνητής. Σ' ἓνα ταξίδι ποὺ τὴν εἶχε πάρει μαζί του, τὸ πλοῖο ναυάγησε... Ἐμαθα πὼς σώθηκε κι' ἔζησε δυὸ χρόνια στὴ Ζούγκλα. Ὑστερα πὼς τὸν σκότωσε κάποιο θηρίο... Ἐμαθα ἀκόμα πὼς ἡ ἀγαπημένη μου κορούλα βρίσκεται στὴ ζωὴ.

Ὁ Μπουτάτα κάτι πάει νὰ πῇ, μὰ ὁ Ταμπὸρ τὸν προλαβαίνει λέγοντάς του στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν:

— Πᾶψε... Μὴ σοῦ ξεφύγῃ λέξι γιὰ τὸ κορίτσι. Κατάλαιδες;

Ἡ λευκὴ γυναῖκα συνεχίζει.

— Ζολὰν λέγεται ἡ χαμένη μου κορούλα. Μήπως ἔχετε ἀκούσει τίποτα γι' αὐτήν;

— Τίποτα, τίποτα, κάνει ὁ κουτὸς ἀράπης. Κι' ἂν δὲν πιστεύης νὰ σοῦ ὀρκιστοῦμε.

Ἡ γυναῖκα γυρίζει στὸν Ταμπὸρ:

— Ἐσὺ παλληκάρι μου, μήπως ἀκουσες τίποτα γιὰ

τὴ Ζολὰν μου;

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο δὲν ἔχει πῇ ποτὲ ψέματα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ καὶ τὴν ἀλήθεια. Ξέρει καλὰ πὼς θὰ χάσῃ ἀμέσως τὴν ἀγαπημένη του Ζολὰν. Ἡ μητέρα της θὰ τὴν πάρῃ καὶ θὰ φύγουν γιὰ τὴν μακρινὴ πατρίδα τους. Ὑστερα δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς ὁ Ταμπὸρ δὲν ἔχει γνωρίσει μητέρα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ τὸν πόνο ποὺ νοιώθει μιὰ μάνα γιὰ τὸ παιδί της. Νόμιζε πὼς μονάχα αὐτὸς ἀγαπᾷ τὴ Ζολὰν καὶ κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ κοντά του. Κι' ἔτσι ἀποκρίνεται στὴ δυστυχισμένη μητέρα, λέγοντας τὸ πρῶτο ψέμα τῆς δεκαεξάχρονης ζωῆς του:

— Ὁχι... Ποτὲ δὲν ἀκουσα τὸ ὄνομα Ζολὰν... Ποτὲ δὲν εἶδα στὴ Ζούγκλα ἓνα λευκὸ κορίτσι...

Ὁ κουτὸς Μπουτάτα τὸν ρωτᾷ σοβαρά:

— Ἀλήθεια, ἀφέντη; Τόσο ξεχασιάρης εἶσαι;

Ἡ λευκὴ γυναῖκα κυττάζει τὸν Ταμπὸρ μὲ δυσπιστία καὶ μούρμουρίζει:

— Κι' ὅμως... Πρὶν λίγο νομίζω πὼς ἀντίκρισα, γιὰ μιὰ στιγμή, ἓνα λευκὸ κορίτσι... Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ δῶ καλά, μὰ μοῦ φάνηκε πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ δώδεκα χρόνων. Ὁ ἀνόητος Μπουτάτα τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἐτσι εἶναι ἐδῶ: Καθαρὸς ἀέρας καὶ ζαρκάδι ψητό! Τὰ κορίτσια ξεπετάγονται

γρήγορα...

Ὁ Ταιμπὸρ μουρμουρίζει παραιξενεμένος:

— Λευκὸ κορίτσι;! Ἀδύνατον!...

Ἡ ἀντιπαθητικὴ γυναῖκα τοῦ δείχνει τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ της.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ, ποιὸς μοῦ τόκανε; Τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ σοῦ λέω μὲ χτύπησε μ' ἓνα κλαδί...

— Τὸ λευκὸ κορίτσι σὲ χτύπησε; Γιατί;

— Εἶχα σηκώσει μιὰ πέτρα καὶ χωρὶς νὰ μὲ δῆς ἔφτασα πίσω σου ὅταν ἔψαχνες αὐτὸ τὸν ἀράπη... Σὲ νόμιζα κακοῦργο κι' ἤμουν ἑτοιμὴ νὰ τὴν κατεβάσω μὲ ὄλη μου τὴ δύναμι καὶ νὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι...

Ὁ Μπουτάτα χαιμογελάει.

— Ἀμ' δὲν σπᾶνε τόσο εὐκολὰ τὰ δικά μας κεφάλια, κυρά μου!

Ἡ κακιὰ γυναῖκα συνεχίζει:

— Δὲν πρόφτασα ὅμως...

Ὁ Ταιμπὸρ ρωτᾷ τὸν ἀράπη στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν:

— Λὲς νὰ ἦτανε τὸ δικό μας κορίτσι;

— Βέβαια... Ὅταν βγῆκα τὸ πρωῒ γιὰ κυνήγι, κατὰλαβα πὼς μὲ εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω... Νομίζει πὼς ἐγὼ συναντιέμαι κρυφὰ μαζί σου... Κατάλαβες;

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει:

— Ὡστε χτύπησε τὴ μητέρα της καὶ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή; Αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ γίνη.

Καὶ προσηύχεται μὲ θυμό, στὴ γλῶσσα πάντοτε τῶν ἰθαγενῶν:

— Ἔτσι μοῦρχεται νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα... Νὰ τῆς πῶ πὼς ἡ χαμένη κόρη της βρίσκεται ἐδῶ... Κι' ἄς τὴν πάρῃ νὰ φύγουν γιὰ πάντα...

Τέλος, γυρίζει στὴν Ἀμερικανίδα καὶ τῆς μιλάει στὴ γλῶσσα της:

— Μὲ συγχωρῆς... Λέγαμε κόπτι σπὴ δική μας γλῶσσα μὲ τὸ σύντροφό μου...

— Συνεχίστε, δὲν πειράζει. Καταλαβαίνω καλὰ τὴ γλῶσσά σας...

Ὁ Μπουτάτα γουρλώνει τὰ μάτια του:

— Καὶ δὲν μᾶς τὸ λὲς τόση ὥρα νὰ πάψουμε, κυρά μου Μπαί, σὲ καλὸ σου!

Ὁ Ταιμπὸρ τὴν κυττάζει χαμένα:

— Ἀκουσες λοιπὸν αὐτὰ ποὺ εἶπαμε;

— Τ' ἄκουσα καὶ τὰ παρὰκουσα!... Θὰ ἤμουν πολὺ κουτὴ ν' ἀποφασίσω νὰ ὀρθω στὴ Ζούγκλα, χωρὶς νὰ φροντίσω νὰ κουτσομάθω προηγουμένως καὶ τὴ γλῶσσα σας.

Ἡ παρὰξενη λευκὴ γυναῖκα πετιέται ὀρθὴ καὶ συνεχίζει διστακτικά:

— Καὶ τώρα ἔμπρός... Πήγαίνετε με ἀμέσως νὰ βρῶ τὴν κόρη μου. Τὴν ἀγαπημένη μου Ζολάν!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τῆς ῥίχνει μιὰ ματιά γεμάτη μῖσος. Ὅπως κυττάζει ὁ λύκος τὴν τίγρη ποὺ ἔρχεται νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ δόντια τὸ

ζαρκάδι... Ύστερα γυρίζει στο Μπουτάτα:

— Πήγαινε τὴ λευκὴ γυναῖκα στὴν κρυφὴ σπηλιὰ νὰ βρῇ τὴ Ζολάν... Πρόσεξε μὴ τὴν πειράξουνε τὰ λιοντάρια μας... Νὰ τῆς πῆς πὼς τὴν εὐχαριστῶ πὺ μοῦσωσε τὴ ζωή.

Κι' ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμοὺς προσθέτει:

— Τῆς εὖ...εὖχομαι καλὸ τα...ταξίδι.

Ὁ ἀοάπης μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι ἔχει συγκινηθῇ ἀφάνταστα... Τραβάει παράμερα τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν ρωτᾷ σιγὰ μὲ φωνὴ πὺ τρέμει, ξεροκαταπίνοντας τοὺς λυγμοὺς πὺ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ πλατιά μαλλιαρὰ στήθη του.

— Τί λές, ἀφέντη παιδί; Νὰ βάλω τὴ «μπισπόλα» μου νὰ τὴν ξεμπερδέψῃ, νὰ ἡσυχάσουμε ἀπὸ δαύτη;

Ὁ μικρὸς Ταρζάν τὸν σπρώχνει ἄγρια:

— Τσακίσου, εἶπα!...

Ὁ Μπουτάτα θυμώνει:

— Καλὰ ντέ... Μπά, σὲ καλὸ σου!

ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Α Σ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα λίγες ὥρες πίσω στὴν ἱστορία μας. Τὸ πρῶτὸ δηλαδὴ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὅταν ὁ Μπουτάτα ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπηλιὰ γιὰ τὸ καθημερινὸ κυνήγι του.

Ἡ Ζολάν πὺ τρία ὁλόκληρα φεγγάρια, ὅπως μάθαμε, δὲν εἶχε ἀντικρύσει τὸν Ταμπὸρ, ἔβαλε σπὸ νοῦ της πὼς ὁ Μπουτάτα συναντιόταν

κρυφὰ μαζί του στὴ ζούγκλα. Καὶ σήμερα τὸ πρῶτὸ ἀποφάσισε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακριά.

Ἔτσι, εἶδε τὴ λευκὴ γυναῖκα μὲ τοὺς δυὸ μαύρους καὶ τὸν Τσουλούφι πὺ τῆς ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ αὐτοῦς... Εἶδε καὶ τὸν Ταμπὸρ πὺ, ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο πέταξε τὸ λάσσο καὶ ἔσωσε τὸ Μπουτάτα ἀπὸ τὸ πιστόλι τῆς ἄγνωστης αὐτῆς γυναίκας. Τέλος, σὰν τὴν εἶδε νὰ σηκώνῃ τὴν πέτρα γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταμπὸρ, ἄρπαξε ἓνα χοντρὸ κλαδὶ καὶ τὴ χτύπησε σπὸ κεφάλι. Ύστερα τῶβαλε στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ τὴ δῇ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας καὶ καταλάδη πὼς ἐξαικολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷ κι' ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν...

Τρέχοντας λοιπόν, πρόφτασε τοὺς δυὸ μαύρους πὺ εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ αὐτήν, κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν Μπουτάτα.

— Ἔ, τί πάθατε καὶ τρέχετε, τοὺς ρωτᾷ ἀνήξερη τάχα.

Ἐκεῖνοι κοντοστέκονται καὶ τῆς ἐξηγοῦν:

— Μᾶς κυνηγᾷ ἓνας μαύρος ἀνθρωπογορίλλας... Κρατᾷ κι' ἓνα μεγάλο πιστόλι σπὸ χέρι... Ἀπὸ τὴ λαχτάρα μας χάσαμε τὸ δρόμο... Μήπως ξέρεις νὰ μᾶς πῆς ποιο μονοπάτι βγάζει κατὰ τὸ μεγάλο λιμάνι;

— Ξέρω καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξω, τοὺς ἀποκρίνεται ἡ Ζολάν. Πέστε μου ὅμως, γιατί ἤρθατε ἐδῶ στὴν ζούγκλα;

— Φέραμε μιὰ λευκὴ γυναῖκα, μουρμουρίζει ὁ ἓνας ἀπὸ

Ἡ Ζολάν κλείνει τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπη

ναφέρη στη μνήμη τὰ μικρὰ παιδικά της χρόνια... Θυμάται θαιμπά τὴ μητέρα της, ποὺ ἦταν κακιὰ καὶ τὴ μάλλωνε καὶ τὴ χτυποῦσε μὲ τὸ παραμικρό... Θυμάται τὸν καλὸ πατέρα της ποὺ τὴν ἔσωζε πάντοτε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ μάλλωνε φωναχτὰ τὴν κακιὰ αὐτὴ γυναίκα... Θυμάται ἀκόμα πῶς, ὅταν ταξίδευε γιὰ τὴν τελευταία ἐξερεύνησί του, μὲ τὸ βαπόρι ποὺ ναυάγησε, ὁ πατέρας ποὺ τὴν εἶχε πάρει μαζί του, τῆς ἔλεγε: «Τώρα ποὺ ξεπετάχτηκες πιά, σ' ὅλα τὰ ταξίδια μου θὰ σὲ παίρνω μαζί... Σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν ἐμπιστεύομαι νὰ σ' ἀφήσω μὲ κανέναν...»

Τέλος θυμάται σὰν ὄνειρο τὸ κορίτσι πῶς ὁ πατέρας της στὴν Ἀμερικὴ ἦταν πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος καὶ ζούσαν σ' ἓνα μεγάλο κι' ὁμορφοσπίτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ παλάτι.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ φέρνει στὸ νοῦ της ἡ μικρὴ Ζολάν, ὥσπου φτάνει μαζί μὲ τὰ δυὸ λεοντάρια καὶ κάθεται θλιμμένη ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Τώρα συλλογιέται καὶ τὸν Ταμπάρ... Εἶναι τρία φεγγάρια ποὺ δὲν ζοῦν μαζί καὶ τὰ μάτια της γίνηκαν κόκκινα κι' ἡ καρδιά της μαύρη!... Νοιώθει πῶς τὸν ἀγαπάει πάρα πάνω κι' ἀπὸ ἀδελφὸ της.

Ἔχουν βέβαια θυμώσει αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ δὲν μιλάνε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον... Νοιώθει ὁμῶς πῶς κι' ἐκεῖνος θὰ πονάη γι' αὐτὴν καὶ τὰ μάτια του θὰ κλαῖνε ξάγρυπνα τὶς νύχτες.. Πῶς νὰ τὸν ἀφήσῃ λοιπόν; Πῶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ νὰ μὴν τὸν ξαναδῇ ποτὲ πιά;

Μὲ τοὺς συλλογισμοὺς της αὐτοὺς περνάει πολλὴ ὥρα. Ξαφνικὰ φτάνει στὰ αὐτιά της μιὰ τρομαγμένη γυναικεῖα φωνή, ποὺ τὰ λιοντάρια της τὴν ὑποδέχονται μ' ἄγριους βρυχηθμούς.

— Ζολάν!... Ζολάν!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Μπουτάτα καὶ στὴν λευκὴ γυναίκα ποὺ ξεκινᾶνε γιὰ τὴν κρυφὴ σπηλιά γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας

Δὲν ἔχουν περάσει οὔτε μισὸ ὁρόμο, ὅταν ὁ ἀράπης μὲ τὸ κωμικὸ τσουλιούφι, τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη τὴ «μπιστόλα» του, τὴν προτείνει στὴ γυναίκα καὶ φωνάζει:

— "Αὐτ καὶ ψηλὰ τὰ χέρια.

Ἐκείνη σηκώνοντας μόνο τ' ἀριστερὸ γιὰτὶ μὲ τὸ δεξιὸ κρατάει τὴ βαλίτσα της, τὸν ρωτᾷει χαμένα:

— Τί ἔπαθες;

— Θὰ σὲ σκοτώσω, μουγρίζει ἄγρια ὁ Μπουτάτα.

— Τί σοῦ ἔκανα; Γιατί;

— Γιατὶ εἶσαι μητέρα τῆς Ζολάν!... Δὲν θέλω νὰ πάρῃς τὸ κορίτσι τὴν Ἀμερικὴ σου.

Ἡ λευκὴ γυναίκα ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει καταλάβει τὴν κουταμάρα του, γελάει καλόκαρδα:

— Καῦμένο παιδί!... Μὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν πόσο ὁμορφὴ εἶναι ἡ ζούγκλα σας; Γιὰ τόσο κουτὴ μὲ περνᾷς νὰ τὴν παρατήσω καὶ νὰ πάω στὴν Ἀμερικὴ μὲ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς μουτζούρες της;

— Δηλαδή;

— Δηλαδή άλλαξα γνώμη. Θὰ μείνω μὲ τὴν κόρη μου ἐδῶ, μαζί σας...

Καὶ προσθέτει χαμηλώνοντας τὴ φωνή της καὶ κάνοντάς την ὅσο μπορούσε πιὸ πολὺ γλυκειά:

— Θὰ βρῶ κι' ἓνα καλὸ παλληκάρι σὰν καὶ σένα καὶ θὰ τὸ παντρευτῶ.

Ὁ Μπουτάτα βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του, μουρμουρίζοντας:

— Ὁχι «σὰν καὶ μένα»...

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ἐμένα τὸν ἴδιο! Χί, χί, χί!...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα χαμογελάει:

— Ἐσένα; Ποτέ!

— Γιατί, ἀφέντη κυρά;

— Γιατὶ δὲν εἶσαι εὐγενικός. Μοῦ κάνεις πρότασι γάμου καὶ δὲν μοῦ προσφέρεις οὔτε ἓνα λουλούδι. Ἔτσι θὰ ἀρραβωνιαστοῦμε;

— Λουλούδια ὅσα θέλεις. Μπά, σὲ καλὸ σου!, τῆς ἀποκρίνεται πρόθυμα ὁ Μπουτάτα καὶ γυρίζοντας τὴ ράχη του σκύβει στὴν ἀνθισμένη ὄχθη τοῦ μονοπατιοῦ γιὰ νὰ τῆς μαζέψῃ...

Ἡ Ἀμερικανίδα ἀνοίγει βιαστικὰ τὴ βαλίτσα της, βγάζει γρήγορα τὸ πιστόλι ποὺ τῆς εἶχε ἐπιστρέψει ὁ Ταιμπὸρ ὅταν ἄκουσε πῶς εἶναι μητέρα τῆς Ζολάν, τὸ προτείνει μὲ ἄγρια ἔκφρασι καὶ λέει στὸν ἀνόητο ἀράπη:

— Ἀφῆσε τὰ λουλούδια, βλάκα... Πήγαινέ με γρήγορα στὴ σπηλιά σας νὰ βρῶ τὴν κόρη μου.

Ὁ Μπουτάτα σηκώνεται καί, προχωρώντας μπροστὰ σὰ βρεμμένη γάτα, μουρμουρίζει:

— Τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ ...ἀρραβωνιασμένοι!

Καὶ συνεχίζουν τὴν πεζοπορία τους σιωπηλοί.

Ἀλλοῖμονο ὅμως... Ὁ κίνδυνος κι' ὁ θάνατος παραιμνεύουν ἐκείνους ποὺ ζοῦν στὴ ζούγκλα σὲ κάθε βῆμα τους.

Ὁ Μπουτάτα ἀκούει ξαφνικὰ πίσω του ἓνα σπαραχτικὸ ξεφωνητό:

— Ἀαα!...

Σταματᾷ καὶ γυρίζει ξαφνιασμένος. Ἐνα τεράστιο φίδι, κρυμμένο στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου, χύθηκε καὶ τυλίχτηκε γρήγορα στὸ κορμὶ τῆς λευκῆς γυναῖκας. Τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, τῆς ξεφεύγει καὶ τινάζεται μακριὰ της. Ὁ Μπουτάτα τὸ σηκώνει καὶ τὸ περνᾷ κι' αὐτὸ στὴ ζώνη του, μουρμουρίζοντας ἱκανοποιημένος:

— Τώρα θὰ ἔχω δυὸ «μπιστόλες»!... Μὲ τὴ μιὰ θὰ σκοτώνω τὶς καθημερινὲς καὶ μὲ τὴν ἄλλη τὶς γιορτινὲς μέρες.

Ἡ λευκὴ γυναῖκα, ποὺ τὸ φοβερὸ φίδι ἔχει ἀρχίσει νὰ τὴ σφίγγῃ θανατερὰ, τοῦ φωνάζει μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια!... Σῶσε με!...

Ὁ Μπουτάτα δυσανασχετεῖ:

— Καλὰ ντέ... Δὲν ἔπρεπε δὰ καὶ τὸ νερὸ στ' ἀλάτι!... Μπά, σὲ καλὸ σου!

Τέλος, πλησιάζει ἀργά, ρίχνει μιὰ χαμογελαστὴ ματιὰ στὸ φίδι ποὺ ζητάει νὰ τῆς

τσακίση τὰ κόκκαλα καὶ τῆς λέει:

— Λυτᾶμαι πολὺ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα. Τὸ φίδι εἶναι γνωστὸ μου... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τσακωθῶ μαζί του!

— Βοήθεια, σῶσε με, ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζει πνιγμένα ἡ μητέρα τῆς Ζολάν.

Ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι δὲν βιάζεται:

— Καλά, μὴ φωνάζης... Ἐγὼ εἶμαι εὐγενικὸς νέος... Ἄσε νὰ μαζέψω λίγα λουλουδάκια γιὰ τὸν τάφο σου!...

Ὁ Μπουτάτα κάνει πῶς μαζεύει λουλούδια, μὰ ὁ νοῦς του εἶναι στὸ φίδι κι' ὅλο τοῦ ρίχνει λοξὲς ματιές. Ἔτσι μόλις καταλαβαίνει πῶς ἡ λευκὴ γυναῖκα κινδυνεύει πραγματικὰ, πηδάει κοντά της καὶ μὲ τὶς φοβερὲς χεροῦκιες του ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τὸ σφίγγει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη, ἐνῶ τοῦ λέει γλυκὰ καὶ χαϊδευτικά:

— Ἐλα μπράβο, καλὸ μου φιδάκι!... Μὴν παιδεύης ἄλλο τὴν ἀρραδωνιαστικούλα μου!...

Τὸ φίδι ἀνοίγει τὸ τρομαχτικὸ στόμα του καὶ σφυρίζοντας πνιγμένα, ξεδιπλώνεται γρήγορα ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς γυναῖκας καὶ διπλώνεται στὸ σῶμα τοῦ ἀράπη που ζητάει νὰ τὸ πνίξη.

Ἐλεύθερη τώρα ἡ μητέρα τῆς Ζολάν, ξαναπαίρνει πίσω ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Μπουτάτα τὸ πιστόλι της καὶ τοῦ φωνάζει ἄγρια:

— Τώρα ἡ σειρὰ μου νὰ διασκεδάσω, ἡλίθιε!... Ἄν

δὲν σὲ πνίξη τὸ φίδι, θὰ ἔχης νὰ κάνης μαζί μου! Ὅσες σφαῖρες ἔχει τὸ πιστόλι μου θὰ τὶς ἀδειάσω στὸ χοντροκέφαλό σου!

Ὁ χεροδύναμος ἀράπης, συνεχίζοντας τὴν τρομαχτικὴ πάλη του μὲ τὸ τεράστιο φίδι, τῆς φωνάζει πνιγμένα:

— Ἄν μὲ σκοτώσης, ποιὸς θὰ σὲ πιάη στὴ σπηλιὰ νὰ βρῆς τὴν κόρη σου;

Μὰ καθὼς γυρίζει τὸ κεφάλι του νὰ πῇ αὐτὰ τὰ λόγια, κάπι ἀναπάντεχο γίνεταί: Τὸ φίδι ποὺ νοιώθει νὰ πνίγεται ἀπὸ τὶς παλάμες τοῦ μαύρου ποὺ τὸ σφίγγουν σὰν σιδερένιες τανάλιες, κάνει μιὰ τελευταῖα ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Περνάει ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερά δαχτυλίδια τοῦ κορμιοῦ του στὸ λαιμὸ τοῦ Μπουτάτα κι' ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγη θανάσιμα.

Τὰ χέρια τοῦ ἀράπη παραλύουν καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ τὸ ἀφήνουν ἐλεύθερο τώρα νὰ παίρνη γρήγορες καὶ λαχταριστὲς ἀνάσες. Ταυτόχρονα τὸ στόμα τοῦ ἄμοιρου Μπουτάτα ποὺ πνίγεται, ἀνοίγει διάπλατα σὰ νὰ ζητάη νὰ ρουφήξη, μὲ μιᾶς ὅλο τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας!... Ἡ ξεραμένη γλῶσσα του, ἀνίσταται νὰ μιλήσῃ πιά, πετιέτ' ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὰ θαλά του μάτια ἀνοίγουν διάπλατα σ' ἓνα τελευταῖο τραγικὸ ἀντίκρουσμα τῆς ζωῆς!...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα παρακολουθεῖ μὲ εὐχαρίστησι τὴ θανάσιμη ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου

πού, πρὶν λίγες στιγμές ἀκόμη, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο χαμὸ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἴδιου φιδιού. Καὶ τοῦ φωνάζει τρίζοντας τὰ δόντια τῆς μὲ ἄγρια χαρά:

— Τώρα ξέρω τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ μὲ θγάλη στὴ σπηλιά σου... Δέν σὲ χρειάζομαι πιά. Θὰ τὴ βρῶ μόνάχη μου...

Ἀμέσως γυρίζει νὰ φύγη ἐγκαταλείποντας τὸν ἀράπη στὸ ἔλεος τοῦ μανιασμένου φιδιού. Μὰ γρήγορα ἀλλάζει γνώμη καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ του μονολογώντας:

— Τὸ φίδι, ἅμα τελειώση μὲ τὸν μαύρο, μπορεῖ νὰ συρθῇ πίσω μου καὶ νὰ μὲ ξαναρπάξη. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ σκοτώσω... Ὁχι ὅμως πρὶν πνίξη τὸν ἀράπη.

Στέκεται τώρα ἀπάραχη κοντὰ στὸ ἀπαίσιό σύμπλεγμα φιδιού καὶ ἀνθρώπου καὶ περιμένει τὴ στιγμή ποὺ θὰ δράση κι' αὐτή...

Καὶ νά. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα βλέπει τὰ μάτια τοῦ Μπουτάτα νὰ κλείνουν, τὸ κορμί του νὰ παρὰλύη καὶ νὰ μὲν ἀκίνητος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἑρπετοῦ. Ἡ μητέρα τῆς Ζολάν καταλαβαίνει πὼς εἶναι νεκρὸς καὶ προτείνοντας τὴν κόρη τοῦ πιστολιού τῆς φυτεύει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ φιδιού.

Τὸ κορμί του σφιδάζει μερικὲς φορὲς καὶ τέλος μένει ἀκίνητο καὶ κουλουριασμένο στὸ σῶμα τοῦ ἀδικοχαμένου ἀράπη.

Ἡ λευκὴ γυναῖκα χαμογελάει ἱκανοποιημένη καὶ τὸ βάζει

ἀμέσως στὰ πόδια ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ τὴ θγάλη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης κόρης. Γρήγορα ὅμως σταματᾷ πάλι. Θυμάται πὼς στὸ σημεῖο ποὺ ἄφησε τὰ πτώματα τοῦ ἀράπη καὶ τοῦ φιδιού εἶχε ξεχάσει τὴ βαλίτσα τῆς.

Ξαναγυρίζει γρήγορα ἐκεῖ, τὴν παίρνει κι' ἐτοιμάζεται νὰ ξαναφύγη. Ὅμως ξαφνικά, κάτω χαμηλὰ στὸ πόδι τῆς, νοιώθει ἓνα δυνατὸ τσίμπημα. Σκύβει ξαφνιασμένη κι' ἀντικρύζει ἓναν ἀπαίσιο κόκκινο καὶ φαρμακερὸ σκορπιὸ ποὺ σέρνεται στὸ χῶμα γιὰ νὰ φύγη.

Τὰ μάτια τῆς γυναῖκας γεμίζουν τρόμο καὶ φρίκη. Ἀρπάζει μιὰ πέτρα καὶ τὴν πετάει μὲ λύσσα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μὰ ὁ σκορπιὸς ἔχει προλάβει νὰ κρυφτῇ στὰ χαμόκλαδα κι' ἡ πέτρα κυλώντας μὲ κοιμένη τὴ φόρα τῆς, χτυπάει τυχαῖα στὸ κεφάλι τοῦ πνιγμένου Μπουτάτα.

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ

Η ΛΕΥΚΗ γυναῖκα ξέρει καλὰ τώρα πὼς φρικτὸς θάνατος τὴν περιμένει ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ δάγκωμα τοῦ σκορπιού. Ἀμέσως, τρέχοντας σὰν τρελλὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς κρυφῆς σπηλιάς, ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Ζολάν!... Ζολάν!...

Ὡσπου κάποτε, ὅταν ἔχη πλησιάζῃ ἀρκετὰ, οἱ φωνές τῆς αὐτῆς, ὅπως ξέρουμε, φτάνουν στὰ αὐτιά τοῦ Κοριτσιού

τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Ζολάν πού ἔχει μάθει ἀπὸ τοὺς μαύρους πὼς ἡ λευκὴ γυναῖκα εἶναι ἡ μητέρα της, συγκρατεῖ τὰ λιοντάρια καὶ τρέχει μὲ λαχτάρια πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούγονται οἱ φωνές της. Ἡ Φίφη τὴν ἀκολουθεῖ γαυγίζοντας.

— Παιδάκι μου, πεθαίνω! τῆς φωνάζει ἡ ἐτοιμοθάνατη μητέρα σὰν φτάνει λαχανιασμένη κοντά της. Ἕνας φαρμακερὸς σκορπιὸς μὲ δάγκωσε στὸ πόδι. Νά, ἐδῶ...

Ἡ Ζολάν καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο καὶ δὲν ἀφήνει στιγμή νὰ χαθῇ. Ἀμέσως τραβάει ἓνα μικρὸ μαχαιράκι πού καθαρίζει τὰ φρούτα καὶ χαράζει σταυρωτὰ τὸ κεντρισμένο σημεῖο τοῦ δέρματος. Ὑστερα, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τὸν κίνδυνο πού θὰ διατρέξῃ αὐτὴ, κολλάει τὰ χεῖλια της στὴν πληγὴ κι' ἀρχίζει νὰ ρουφάῃ καὶ νὰ φτύνη τὸ φαρμακωμένο αἷμα. Σὲ λίγες στιγμὲς, ἡ κόρη, πού τὸ πρωῒ εἶχε κτυπήσει στὸ κεφάλι καὶ σωριάσει κάτω ἀναίσθητῃ τὴν μητέρα της, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ βάθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο.

Ἡ Ζολάν τὴ φέρνει τώρα καὶ τὴν ξαπλώνει νὰ ξεκουραστῇ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, ἀνάμεσα στὰ φοβερὰ λεοντάρια.

Ἡ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα ἔχει πάρει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μὲ κακὸ μάτι τὴ λευκὴ γυναῖκα, καί, τὴ γαυγίζει συνεχῶς, ψάχνοντας νὰ βρῇ εὐκαιρία νὰ τὴ δαγκώσῃ. Τὸ

Κορίτσι τῆς Ζούγκλας, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη πού τῆς ἔχει, ἀναγκάζεται αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὴ μαλλώσῃ.

— Ἐπιτέλους, Φίφη!... Θὰ σοῦ ξεριζώσω τ'αὐτί!... Δὲν βλέπεις τὰ λεοντάρια τὶ ἤσυχὰ πού κάθονται;

Σὲ λίγο ἡ λευκὴ γυναῖκα ἀνασηκώνεται καὶ κυττάζει τὸ κορίτσι μὲ λατρεία.

— Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ Ζολάν, ἡ ἀγαπημένη μου κορούλα;

Ἡ Ζολάν, πού πρὶν ἀπὸ λίγο ρούφηξε τὸ φαρμάκι τοῦ σκορπιοῦ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, τῆς ἀποκρίνεται τώρα:

— Λάθος θὰ κάνῃς, λευκὴ γυναῖκα... Ἐμένα μὲ λένε Ρίτα... Εἶχα γνωρίσει κάποια Ζολάν, πιὸ μικρὴ ἀπὸ μένα, πού ἦταν κόρη κάποιου ἐξερευνητοῦ... Μπαῖκερ νομίζω πὼς τὸν λέγανε... Μὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ζεῖ πιά... Ἐπεσε στὰ νύχια καὶ στὰ δόντια μιᾶς πεινασμένης τίγρης.

Ἡ λευκὴ γυναῖκα ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλλῃ. Φαντάζεται πὼς θάῃχασε τὸ δράμο καὶ βρέθηκε σ' ἄλλη σπηλιά. Τὴ ρωτᾷει χαμένα:

— Ἐσὺ δὲν ἦσουν πού μὲ χτύπησες τὸ πρωῒ μ' ἓνα κλαδὶ στὸ κεφάλι;

Ἡ Ζολάν κώνει πὼς δὲν ξέρει τίποτα.

— Ποιὸς σὰς χτύπησε; Ἐγώ; Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέτε...

Ἡ Ἀμερικανίδα ρωτᾷ πάλι:

— Ὑπάρχουν κι' ἄλλα λευκὰ κορίτσια ἐδῶ στὴ ζούγκλα;

— Πολλά... 'Αλλά γιατί ρωτάτε; Μήπως σ'αυ χτύπησε και μιὰ ἀπ' αὐτές;

Ξαφνικὰ ποδοβολητὸ ἀνθρώπου ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται ὁλοζώντανος ὁ Μπουτάτα, σέρνοντας τὸ τεράστιο σκοτωμένο φίδι. Ἡ λευκὴ γυναῖκα γουρλώνει μὲ φρίκη τὰ μάτια τῆς νομίζοντας πὼς ἀντικρύζει βρυκόλακα. Ἐκεῖνος τῆς δείχνει τὸ φίδι καὶ τῆς ἐξηγεῖ κεφάλτος:

— Βλέπεις ἀφέντη κυρά. Τὰ καπάφερα καὶ μονάχος μου... Μόνο πάνω πού παλεύαμε μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ δὲν κατάλαβα πότε τὸ σκότωσα... Ὑστερα ἔφαγα μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι καὶ ξύπνησα.

Ἡ γυναῖκα καταλαβαίνει πὼς ὁ ἀράπης, ὅταν τὸν νόμιζε νεκρό, δὲν εἶχε παρὰ μονάχα λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ σφίξιμο τοῦ φιδιοῦ. Καὶ τοῦ λέει χαμογελώντας μὲ προσποιητὴ καλωσύνη.

— Μὴ λές ἀνοησίες, παιδι μου... Ἐγὼ ξαναγύρισα καὶ σκότωσα μὲ τὸ πιστόλι μου τὸ φίδι.

Ὁ Μπουτάτα γουρλώνει μ' ἀπορία τὰ μάτια του.

— Ἀλήθεια;! Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ἀμέσως γυρίζει στὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας καὶ φωνάζει χαρούμενος:

— Βλέπεις, Ζολάν; Ἡ μητέρα σου μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή!

Ἡ λευκὴ γυναῖκα πετιέται ὀρθή, ἀγκαλιάζει τὴν κόρη τῆς μὲ λαχτάρα καὶ τὴ γεμίζει φιλιὰ καὶ δάκρυα χαρᾶς.

— Ψεύτρα!... Γιατὶ θέλησες νὰ κρυφτῇς ἀπὸ τὴ μανούλα σου; Γιατί;

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ πού τὴ φιλάει, τῆς ψιθυρίζει σιγὰ στὸ αὐτί:

— Μήπως ἡ καρδιά σου δὲν σ' ἀφήνει νὰ φύγης ἀπὸ τὴ Ζούγκλα;

Ἡ Ζολάν χαμηλώνει τὰ μάτια καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς. Ἡ μητέρα τῆς καταλαβαίνει.

— Καλά... Καλά... Μὴν κλαῖς, κορούλα μου... Θὰ τὸ κανονίσω κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν θὰ πάρω μονόχα ἑσένα στὴν Ἀμερικὴ...

— Θὰ πάρης κι' ἐμένα, ἔ; χαζογελάει ὁ Μπουτάτα.

Καὶ γυρίζοντας, ἐξηγεῖ ἀμέσως στὴ Ζολάν:

— Ἐσχάσα νὰ σοῦ πῶ πὼς ἀρραβωνιαστήκαμε!... Ἡ μαμά σου θὰ γίνῃ κυρία Μπουτάτα, κι' ἐσύ θὰ μὲ λές ἀφέντη μπαμπά!

.. Ἡ λευκὴ γυναῖκα μένει τώρα κι' αὐτὴ στὴν κρυφὴ σπηλιά μαζὶ μὲ τὴν κόρη τῆς καὶ τὸν ἀπερίγραπτο Μπουτάτα.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ... Χαλασμός κόσμου στὴν ἀπέραντη καὶ ἄγρια Ζούγκλα! Οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν ξεσπάσει σὲ μιὰ φοβερὴ νεροποντή. Τὰ μαῦρα σύννεφα, χαμηλώνοντας σιγὰ - σιγὰ, ἀρχίζουν νὰ κρύβουν τώρα τὶς θεάρατες κορφές τῶν αἰωνοβίων δέντρων. Ἐκτυφλωτικὲς ἀστρα-

πές κάνουν κάθε τόσο τη νύχτα ήμέρα και τρομακτικοί κεραυνοί σκορπίζουν τὸν πανικὸ στὰ φοβερά θηρία ποὺ τρέχουν νὰ σωθοῦν οὐρλιάζοντας ἀπαίσια.

Κι' ὁμως σ' αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμό ποὺ γίνεται, μιὰ παράξενη ἀνθρώπινη σκιά γλιστράει σὰν φάντασμα πάνω στὰ μονοπάτια τῆς ζούγκλας ποὺ ἡ νεροποντὴ τὰ ἔχει μετατρέψει σὲ πραγματικούς μικροὺς χειμάρρους.

Καὶ νά. Τὸ φάντασμα αὐτό, ποὺ δὲν φοβάται νὰ κυκλοφορῇ ὅταν κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ θηρία κρύβονται, φτάνει σ' ἓνα ξέφωτο καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸν κορμὸ ἐνὸς γιγαντώσωμου δέντρου. Ἀμέσως καὶ μ' εὐκολία πιθήκου σκαρφαλώνει στὸν κορμὸ καὶ χάνεται στὰ ψηλὰ κλαδιά του. Κάπου ἐκεῖ ψηλὰ βρίσκεται ἓνα πρωτόγονο ξύλινο καλυβάκι, μικρὸ καὶ στενόμακρο, ἔτσι ποὺ μόλις νὰ χωράῃ ἓναν ἄνθρωπο ξαπλωμένο. Ἡ μικρὴ πόρτα του εἶναι γερὰ κλεισμένη ἀπὸ μέσα καὶ ἡ παράξενη σκιά φωνάζει ἀμέσως:

— Ταμπόρ!... Ταμπόρ!...

Ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίγει γρήγορα καὶ μιὰ φωνὴ ἀνήσυχη ἀκούγεται:

— Ζολάν, ἐσύ; Πέρασε μέσα γρήγορα.

Σὲ λίγο οἱ δύο μαλλωμένοι σύντροφοι βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καλύβας, ἐνῶ ἔξω συνεχίζεται ἡ φοβερὴ νεροποντὴ μὲ τοὺς κεραυνούς.

Ἐπακολουθεῖ μικρὴ σιωπὴ

ποὺ τὴ διακόπτει πρῶτος ὁ Ταμπόρ.

— Μεγάλο κακὸ γίνεται ἀπόψε!... Πῶς τόλμησες νὰ βγῆς ἔξω; Κι' αὐτὰ τὰ θηρία τρέχουν νὰ κρυφτοῦν φοβισμένα...

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει μὲ χαμηλωμένα μάτια:

— Τὰ θηρία μπορεῖ νὰ μὴν ἀγαποῦν, Ταμπόρ...

Κι' ἀμέσως ἀλλάζει κουβέντα.

— Ξέρεις πῶς ἦλθε ἡ μητέρα μου;...

— Ναί!...

— Καὶ θὰ μὲ πάρῃ νὰ φύγουμε στὴ μακρινὴ πατρίδα μας;

— Ναί!...

— Καὶ πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω μαζί της;

— Ναί!...

— Αὐτὰ ἦρθα νὰ σοῦ πῶ, Ταμπόρ... Γιατὶ αὐριο μπορεῖ νὰ φύγουμε...

— Ναί!...

Ἡ Ζολάν ἐκνευρίζεται.

— Ὅλο ναί, ναί, ναί! Σοῦ λέω πῶς θὰ φύγω! Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Ναί: Καλὸ ταξίδι...

Τὸ κορίτσι τὸν ρωτᾷ τώρα καθαρὰ καὶ ξάστερα:

— Θὰ ἔλθῃς κι' ἐσὺ μαζί μας;

— Ὁχι!...

— Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζούγκλα;

— Ὁχι!...

— Ἐχεις πᾶψε πιά νὰ μ' ἀγαπᾷς;

— Ὁχι!...

—Θὰ βρῆς ἄλλη συντρόφισσα;

— Ὁχι...

Ἡ Ζολάν θυμώνει τώρα.

— Ὅλο ὄχι, ὄχι, ὄχι! Σοῦ λέω νὰ ἔλθης μαζί μας! Δὲν ἔρχεσαι λοιπόν;

— Ὁχι... Θὰ μείνω ἐδῶ. Πατρίδα δική μου εἶναι ἡ ζούγκλα!

Τὸ ὄμορφο ξανθὸ κορίτσι πετιέται ὀρθὸ καὶ σπρώχνει τὴν πάρτα τῆς καλύβας ποὺ βρίσκεται στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου.

— Καλά, Ταμπόρ... Ἀντίο γιὰ πάντα!...

Ὁ μικρὸς Ταρζάν κάνει νὰ τὴ συγκρατήσῃ.

— Περίμενε... Δὲν σταμά-

τησε ἀκόμα ἡ καταιγίδα...

Μὰ δὲν προφταίνει. Ἡ Ζολάν σπὸ μεταξὺ ἔχει βγῆ ἔξω καὶ γλυστρώντας πάλι σὰν φάντασμα, χάνεται πρὸς τὸ σκοτεινὸ βάθος τῶν κλαδιῶν καὶ τῶν φύλλων τοῦ τεράστιου δέντρου...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Τ Ο ΚΟΡΙΤΣΙ τῆς ζούγκλας δὲν γυρίζει ἀμέσως στὴ σπηλιά ποὺ εἶχε ἀφήσει κοιμισμένους τὴ μητέρα της, τὸν Μπουτάτα, τὴ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα της Φίφη, καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ λεοντάρια, ποὺ ἡ νεροποντὴ μὲ τοὺς κεραυνοὺς τὰ εἶχε ἀναγ-

— Ζολάν, ἐσύ; Πέρασε γρήγορα μέσα...

“Ένα φριχτό κι’ άπαίσιο τέρας άγκαλιάζει τὸ λευκὸ κορίτσι.

κιάσει νὰ μπούν καὶ νὰ κρυφτοῦν μέσα. Προχωρεῖ δυὸ ὀλάκληρες ὥρες μῆσα στὴν καταιγίδα καὶ φτάνει στὴ σπηλιά τοῦ μάγου Ζοχράν. Στὸ δρόμο ἡ φοβερὴ βροχὴ ξεπλένει συνεχῶς τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ τῆς φέρνει ὁ πόνος τοῦ ἀναπάντεχου καὶ σκληροῦ αὐτοῦ χωρισμοῦ.

“Ὁ τυφλὸς σκελετωμένος γέροντας, ξάγρυπνος ὅπως πάντα, τὴ δέχεται μὲ συμπάθεια.

— Θαυμάζω τὸ θάρρος σου λευκὸ κορίτσι, ποὺ τόλμησες νὰ βγῆς ἔξω, μονάχη σου, μιά τέτοια φοβερὴ νύχτα!...

“Ἡ Ζολάν τ’ ἀποκρίνεται:

— Οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ μὲ προστάτευαν, καλέ

μου μάγο... Κανένα θηρίο δὲν βρίσκεται ἔξω. Ἔχουν ὅλα κρυφτῇ φοβισμένα στὶς φωλιές τους...

— Καὶ ποιά μεγάλη ἀνάγκη σ’ ἔκανε νὰ φτάσης ὡς ἐδῶ τέτοια ὥρα;

“Ἡ ξανθεῖά κοπέλλα ξεσπάει σὲ λυγμούς.

— “Ἡρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ συμβουλή. Ἡ μητέρα μου βρίσκεται ἐδῶ καὶ θέλει νὰ μὲ πάρῃ στὴ μακρινὴ πατρίδα μου... Νὰ πάω μαζί της, ἢ νὰ μείνω ἐδῶ, μὲ τὸν Ταμπόρ;

“Ὁ μάγος Ζοχράν μουρμουρίζει μὲ στεναχώρια:

— “Ὁ μεγάλος Θεὸς Ζανάχαρ μοῦ πήρε τὰ μάτια γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βλέπω τὸ παρελ

θόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Ὡμως γιὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μιλάω στοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ τὸ μέλλον ὅχι... Γι' αὐτό, παιδί μου, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποκριθῶ στὴν ἐρωτησί σου...

Ἡ Ζολὰν γονατίζει καὶ τοῦ βρέχει μὲ δάκρυα τὰ κοκκαλιάρικα χέρια.

— Πές μου, καλέ μου μάγο... Πότε θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη; ἂν φύγω, ἢ ἂν μείνω στὴ ζούγκλα;

Ὁ τυφλὸς γέροντας φαίνεται νὰ συγκινηθεῖ.

— Νὰ σοῦ μιλήσω καθαρά δὲν μπορῶ, λευκὸ κορίτσι. Θὰ σοῦ ἰπῶ ὅμως μερικὰ παράξενα λόγια καὶ φρόντισε μονάχη νὰ τὰ ἐξηγήσης καὶ νὰ τὰ καταλάβης...

Κι' ὁ μάγος Ζοχράν βυθίζοντας τὰ θολὰ μάτια του στοὺς πράσινους καπνοὺς τῆς χύτρας, μουρμουρίζει:

— Ἡ μητέρα σου δὲν θέλει νὰ φύγης κοντὰ ἀπὸ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας...

Ἡ Ζολὰν παραξενεύεται.

— Μὰ αὐτὴ μοῦ ζητάει νὰ φύγουμε...

Ὁ τυφλὸς γέροντας ἐπαναλαμβάνει:

— Ἡ μητέρα σου δὲν θέλει νὰ φύγης κοντὰ ἀπὸ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας...

Τὸ κορίτσι ἀπορεῖ.

— Μὰ εἶναι δυνατόν ν' ἀλλάξε γνώμη; Θὰ γυρίσω στὴ σπηλιά νὰ τὴ ρωτήσω.

Ὁ Ζοχράν κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Τὴ μητέρα σου δὲν θὰ

τὴ βρῆς στὴ σπηλιά.

— Γιατί;

Ὁ τυφλὸς μάγος ἀναστενάζει:

— Μὴ μὲ ρωτᾷς, λευκὸ κορίτσι... Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ ποὺ ὁ Θεὸς Ζανάχαρ δὲν μ' ἀφήνει νὰ πῶ...

Ἡ Ζολὰν μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη. Ὑστερα παραπονιέται στὸ Ζοχράν.

— Πολὺ παράξενα τὰ λόγια σου μάγο... Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λές...

— Σκέψου τα καλά καὶ θὰ καταλάβης... Ἄν σοῦ πῶ τίποτα περισσότερο, ὁ Θεὸς Ζανάχαρ θὰ ρίξη τὴ βροντερὴ φωτιά του νὰ μὲ κάψει!...

— Ὡστε ἡ μητέρα μου δὲ θέλει νὰ φύγω κοντὰ ἀπὸ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας;

— Δὲν θέλει... Ἡ ἐπιθυμία της εἶναι νὰ μείνης ἐδῶ...

Ἡ Ζολὰν ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

— Καλὰ γέροντα... Θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλει ἡ μητέρα μου..

ΦΟΒΕΡΕΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ποὺ ἡ νεροποντὴ ἔχει σταματήσει πιά, τὸ ξανθὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας φτάνει στὴν κρυφὴ σπηλιά. Ὅλοι ἐκεῖ ἔχουν ξυπνήσει καὶ τὴν περιμένουν ἀνήσυχοι γιὰ τὴν τύχη της.

Ἡ Ζολὰν δικαιολογεῖται ἀνόητα στὴ μητέρα της.

—Ξύπνησα τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ξανακοι

μηθῶ... Βγήκα λίγο έξω νὰ χαρῶ τὴν ὀμορφὴ βροχῇ!

Ἀμέσως ὅμως κυττάζοντας τὴ μητέρα της, θυμᾶται τὸ μάγο ποὺ τῆς εἶχε πῆ : «Τὴ μητέρα σου δὲν θὰ τὴ βρῆς στὴ σπηλιά», καὶ τὴ ρωτᾷ χαμένα :

— Ἐδῶ εἶσαι λοιπόν, μητέρα;

— Βέβαια... Ποῦ θὰ μπορούσα νὰ ἦμουν;

— Μήπως ἔλειπες ἀπὸ τὴ σπηλιά;

— Ὁχι παιδί μου... Ἀλλὰ γιατί μέ ρωτᾷς;

Ἡ Ζολάν τὴν ξαναρωτᾷ :

— Εἶναι ἀλήθεια, μητέρα, πὼς δὲν θέλεις νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζούγκλα;

Ἡ λευκὴ γυναῖκα ἀπορεῖ :

— Εἶσαι καλὰ κορούλα μου; Ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Οὐτὲ μιὰ μέρα δὲν μπορῶ νὰ καθίσω ἀκόμα ἐδῶ...

Ὁ Μπουτάπα πανηγυρίζει.

— Μπράβο!, μπράβο!... Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νὰ πάω στὴν Ἀμερικὴ!...

Ἡ μητέρα τῆς Ζολάν τὸν ἀπογοητεύει :

— Αὐτὸ δὲν γίνεται... Τί θὰ κάνης ἐκεῖ; Ποῦ θὰ μένης; Ποῦ θὰ κοιμᾶσαι;

Ὁ κωμικὸς ἀράπης παραξενεύεται.

— Γιατί, ἀφάντη κυρά; Ἡ Νέα Ὑόρκη δὲν ἔχει σπηλιές; Στὸ μεταξὺ τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας συλλογιέται :

— Ὁ μάγος μοῦ εἶπε πὼς ἡ μητέρα μου δὲν εἶναι στὴ σπηλιά, κι' ὅμως τὴ βρῆκα ἐδῶ... Μοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς ἡ

μητέρα μου θέλει νὰ μείνω στὴ ζούγκλα μὲ τὸν Ταμπόρ, ὅμως ἐκείνη ζητάει νὰ φύγουμε σήμερα κιόλας... Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ γέρο Ζοχράν ἔχει ξεκουτιαστὴ πιά! Δὲν ξέρει τί λέει...

Καὶ συνεχίζοντας τοὺς συλλογισμοὺς της καταλήγει :

— Γιὰ νὰ προτιμᾷ ὁ Ταμπόρ νὰ χωρίσουμε παρὰ νὰ ἔλθῃ μαζί μας, θὰ πῆ πὼς δὲν μ' ἀγαπάει. Κι' ἀφοῦ ὁ Ταμπόρ δὲν μ' ἀγαπάει, τί νὰ κάνω νὰ μείνω στὴ ζούγκλα;

Γυρίζει ἀμέσως πρὸς τὴ λευκὴ γυναῖκα καὶ τῆς λέει μὲ βουρκωμένα μάτια :

— Ναί, μητέρα... Θὰ ἔλθω μαζί σου... Φεύγουμε ἀμέσως τώρα...

Ὁ Μπουτάπα ρωτᾷ γιὰ τελευταία φορὰ :

— Ἐμένα θὰ μὲ πάρετε μαζί σας, ἢ ὄχι;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἄγρια ἡ μητέρα τῆς Ζολάν.

Ὁ πεισιματάρης ἀράπης σηκώνεται νὰ φύγῃ :

— Τότε καλὸ ταξίδι... Ἐγὼ θὰ πάω νὰ μείνω στὸ ψηλὸ καλυθάκι τοῦ Ταμπόρ. Τὴν ἡμέρα θὰ κουτουλάμε τὰ σύννεφα καὶ τὴ νύχτα θὰ παίζουμε, τ' ἄστρα... μονὰ - ζυγά!

.....

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἡ λευκὴ γυναῖκα, ἡ Ζολάν κι' ἡ μικροσκοπικὴ σκυλίτσα τῆς Φίφη, φεύγουν ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπηλιά παίρνοντας τὸ ἀτελείωτο μονοπάτι ποὺ θὰ τοὺς βγάλῃ, κάτω μακριά, στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς. Τὰ λεοντάρια ποὺ φρουρούσαν τὸ

άνοιγμα τῆς σπηλιάς, εἶχαν βγῆ, πρὶν ἀπὸ λίγο, γιὰ τὸ καθημερινὸ πρῶτὸ κυνήγι τους. Ὅσο γιὰ τὸν Μπουτάτα, εἶχε φύγει καὶ αὐτὸς θυμωμένος καὶ προχωροῦσε γιὰ τὸ θεάρατο δέντρο ποὺ ζούσε τώρα ὁ Ταμπόρ.

Μητέρα καὶ κόρη, μονάχες, καὶ ἀνυπεράσπιστες, διέσχισαν τὴν πυκνὴ ἄγρια ζούγκλα, μὴ λογαριάζοντας καθόλου τοὺς φοβεροὺς κι' ἀμέτρητους ἐχθροὺς ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ συναντήσουν σὲ κάθε τους βῆμα.

Ἡ μητέρα εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ πιστόλι καὶ στὶς πολλές σφαῖρες ποὺ ἔσερνε μέσα στὴ μικρὴ βαλίτσα της. Ἡ κόρη ποὺ προχωροῦσε σιωπηλὴ ποτίζοντας τὸ μονοπάτι μὲ τὰ δάκρυά της, δὲν νοιαζόταν καθόλου γιὰ τὸ θάνατο ποὺ παραιμόνευε γύρω της. Τί νὰ τὴν κἀνὴ τὴ ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀξέχαστο κι' ἀγαπημένον σύντροφό της;

Ἔτσι οἱ ὥρες πέρασαν, ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴ δύσι του καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ διώχνῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας...

Τώρα ἔχουν προχωρήσει ἀρκετά. Σὲ λίγο ἢ βλάστησι θ' ἀρχίσῃ ν' ἀραιώνῃ καὶ χωριὰ ἡμερῶν ἰθαγενῶν θὰ βρίσκονται κάθε τόσο μπροστά τους. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μπορέσουν νὰ πάρουν μαύρους συνοδοὺς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄμως οἱ δυὸ γυναῖκες κι' ἡ Φίφη, σταματοῦν ἀνήσυχες κι' ἀφουγγράζονται. Στ' αὐτιά τους

φτάνει ἀπαίσιο κρώξιμο ἀρπακτικοῦ ὄρνιου καὶ βαρὺ ἀργὸ φτερούγισμα ποὺ πλησιάζει.

— Τὸ Χρυσὸ Πουλί, ψιθυρίζει μὲ δέος ἡ Ζολάν, ἐνῶ ἡ λευκὴ γυναῖκα τραιάει τὸ πιστόλι της κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀγνωστοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ νά: Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάζεται κι' ἀρχίζει νὰ φέρνῃ βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἕνα τεράστιο κι' ἀλλόκοτο φτερωτὸ τέρας τῆς Ζούγκλας, ποὺ στὴ θέα του μονάχα ἄνθρωποι καὶ θεριὰ νοιώθουν τρόμο καὶ φρίκη. Τὸ σῶμα του ἀλόκληρο εἶναι σκεπασμένο μὲ χοντρές σκληρὲς φολίδες σὰν τοῦ κροκόδειλου. Καὶ τὰ φτερά του δὲν εἶναι παρὰ πλατιά κοκκαλένια φύλλα, χρυσοπράσινα, ὅπως χρυσοπράσινες εἶναι κι' οἱ φολίδες τοῦ κορμιοῦ του. Μονάχα τὰ πόδια του εἶναι γυμνά ἀπὸ φολίδες κι' ἀπροσάπτεια ἀπ' τὴ φύσι. Τέλος τὸ ράμφος του εἶναι χοντρὸ, πολὺ γαμψὸ καὶ κίτρινο. Τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὄρνιθ, στὴ γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας, λέγεται «Κρίλ - Ὁσφάν» ποὺ θὰ πῇ Χρυσὸ Πουλί.

Τὸ φτερωτὸ τέρας ἀρχίζει τώρα νὰ χαιμιλῶνῃ, κράζοντας πιὸ δυνατὰ κι' ἄγρια. Ἡ μητέρα τῆς Ζολάν σηκώνει τὴν κἀνὴ τοῦ πιστολιοῦ της καὶ τραιάει τρεῖς φορές τὴ σκανδάλη. Οἱ τρεῖς σφαῖρες χτυποῦν στὶς σκληρὲς φο

λίδες του κορμιού του και έ-
ξοστρακίζονται μ' άφάντα-
στη όρμή. Μιά άπ' αυτές,
ξαναγυρίζοντας, χτυπάει στο
κεφάλι τή λευκή γυναίκα
πού τὸ πυροβόλησε καὶ τὸ
πράσωπό της λούζεται στο
αἷμα.

Η Φίφη βλέποντας τὸ τέ-
ρας νὰ χαιμηλώνη, σηκώνεται
σούζα στὰ πιασινά της πο-
δαράκια, σὰ νὰ θέλη νὰ τὸ
φτάση, καὶ γαυγίζει δαιμο-
νισμένα.

Ἡ Ζολάν τραβάει μὲ βιασύ-
νη τὴν τυφλωμένη ἀπὸ τὰ αἵ-
ματα μητέρα της καὶ τὴ σπρώ-
χνει νὰ μπηγὴ στὴν εὐρύχωρη
κουφάλα κάποιου δέντρου.

Τὸ «Κρίλ - Ὁσφάν» προσ-
γειώνεται τώρα ἄγριο κι' ἐ-
πιθετικὸ μπροστὰ στὸ κού-
φωμα τοῦ χοντροῦ κορμιού.
Δὲν μένει παρὰ νὰ σπαράξῃ
μὲ τὸ φοβερὸ ράμφος του τὰ
ὄυα θύματα. Ἡ Ζολάν καὶ
ἡ μητέρα της περνᾶνε τραγι-
κὲς στιγμὲς.

Ξαφνικὰ τὸ κορίτσι, στὴν
ἀπάγνωσι πού βρίσκεται θυ-
μᾶται πὼς ὁ Ταιμπὸρ τῆς εἶχε
πῆ κάποτε πὼς τὸ Χρυσὸ Που-
λὶ πού δὲν φοβάται κανένα ἀ-
πὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας,
τρέμει ἀφάνταστα μονάχα τὰ
φίδια. Γιατὶ τὸ ράμφος του
εἶναι πολὺ γαμψὸ καὶ κάτω
στὸ χῶμα καθὼς σέρνονται ἐ-
κεῖνα, τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ
τὰ χτυπήσῃ. Ἐνῶ αὐτὰ τυλί-
γονται στὸ λαιμό του καὶ τὸ
πνίγουν.

Ἔτσι, μιὰ ἔξυπνη ιδέα φω-
τίζει τὸ μυαλὸ τῆς Ζολάν. Τὴν
τελευταία στιγμή καὶ ὅταν

τὸ «Κρίλ - Ὁσφάν» χυμᾶει γιὰ
νὰ τὶς σπαράξῃ σφίγγει τὰ χεῖ-
λη της καὶ ἀρχίζει νὰ σφυρί-
ζῃ δαιμονισμένα σὰν φίδι.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται ἀμέ-
σως. Τὸ Χρυσὸ Πουλὶ ἀκού-
γοντας τὸ σφύριγμα καὶ νομί-
ζοντας πὼς κάποιο φίδι σέρ-
νεται γιὰ νὰ τυλιχτῇ στὸ λαι-
μό του, παρατάει τὰ θύματα
καὶ ἀνοίγει τὶς κοκκαλέ-
νιες φτεροῦγες του γιὰ νὰ πε-
τάξῃ. Πρὶν ὅμως ἀνυψωθῇ, ἀρ-
πάξῃ στὰ πόδια του τὴ Φίφη
πού τὸ εἶχε ζαλίσει τόση ὥρα
μὲ τὰ γαυγίσματά της.

Ἡ Ζολάν, ἀντὶ νὰ χαρῇ γιὰ
τὴν ἀναπάντεχη σωτηρία τους
μόλις βλέπει τὸ φτερωτὸ τέ-
ρας ν' ἀπογειώνεται παίρνον-
τας μαζί του τὴν ἀγαπημένη
της σκυλίτσα, ἀρχίζει νὰ
κλαίῃ, νὰ τραβάῃ τὰ μαλλιά
της καὶ νὰ ξεφωνίζει σπαρα-
κτικὰ σὰν τρελλή:

— Φίφη μου! Φιφίκα μου!

Ὡμως ἡ τετραπέρατη μι-
κροσκοπικὴ σκυλίτσα δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ ἐκεῖνες πού γίνονται
«μεζεδάκια» τῶν θηρίων. Καὶ
ξαφνικὰ δαγκώνει μὲ λύσσα
ἓνα ἀπὸ τὰ γυμνὰ ποδάρια
τοῦ πουλιού. Ἐκεῖνο νοιώθον-
τας ἀφάνταστο πόνο τὴν παρα-
τάει στὸ κενό. Κι' ἡ Φίφη πέ-
φτει κάτω στὸ χῶμα κάνοντας
«γκέλ» σὰν μαύρη μπάλλα,
χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα.

Ξαφνικὰ παρὰξενὸ σούρσι-
μο ἀκούγεται στὰ χαιμόκλαδα
πλάϊι στὴ Ζολάν. Ἡ Φίφη ἀρ-
χίζει νὰ γαυγίζῃ δαιμονισμένα
Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἓνα φρι-
κτὸ κι' ἀπαίσιο τέρας ξεπε-
τάγεται κι' ἀγκαλιάζει μὲ τὰ

πόδια του τὸ λευκὸ κορίτσι.

Εἶναι ἡ φοβερὴ Μπουμπάχ, μιὰ τεράστια μαυροπράσινη ἀράχνη ποὺ τὸ κορίμι της εἶναι σὲ ὄγκο ὅσο ἓνα ἀγριογούρουνο καὶ τὰ πόδια της πάνω ἀπὸ δυὸ μέτρα μαῖκρος.

Ἡ ἄμοιρη Ζολὰν νοιώθει τὸ κρῦο ἀγκάλιασμα τοῦ τρομαχτικοῦ θεριοῦ καὶ πασχίζοντας μάταια νὰ λευτερωθῇ, ξεφωνίζει μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια μητέρα μου!... Βοήθεια!

Ἡ λευκὴ γυναῖκα σταματᾷ, ἀντικρῦζει τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα τοῦ παιδιοῦ της καὶ τῆς ὑπερφυσικῆς ἀράχνης ποὺ ζητάει νὰ τὸ κατασπαραξῇ, καὶ τὰ μάτια της λάμπουν παράξενα. Δὲν κάνει καμμιά κίνησι νὰ τῇ βοηθήσῃ, οὔτε σηκώνει τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ ἀπαίσιό τέρας... Παρακολουθεῖ ἀκίνητη καὶ ἀδιάφορη τὴν τρομαχτικὴν σκηνὴν!...

Ἡ Ζολὰν ἐξακολουθεῖ νὰ ξεφωνίζει σπαραχτικὰ ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τὴ μητέρα της, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητη, λὲς κι' ὁ τρόμος κι' ἡ φρίκη ποὺ δοκίμασε ἀντικρῦζοντας τὴ φοβερὴ Μπουμπάχ, νὰ τῆς ἔχῃ σαλέψῃ τὸ λογικό...

Εὐτυχῶς ὅμως... Ἡ θανάσιμη ἀγωνία τῆς ἄμοιρης Ζολὰν δὲν κρατᾷ πολὺ. Ἡ μικροσκοπικὴ καὶ τετραπέρατη Φίφη σκαρφαλώνοντας σβέλτη σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ποδάκια τῆς τεράστιας ἀράχνης, φτάνει γρήγορα πάνω στὸ κεφάλι της. Καὶ μὲ τὰ κοφτερὰ δόντια της

δαγκώνει καὶ κόβει τὶς δυὸ σκληρὲς γυαλιστερὲς μπάλλες ποὺ ἔξέχουν στὴ θέσι τῶν ματιῶν της. Ἡ Μπουμπάχ, χάνοντας ἔτσι τὰ μάτια της καὶ μένοντας τυφλὴ, βγάζει ἓνα ἀπαίσιο τσίριγμα, παρατάει τὸ θῦμα της καὶ φεύγει τρομοκρατημένη χτυπώντας πάνω στοὺς κορμούς τῶν δέντρων ποὺ βρίσκονται μπροστὰ της...

Ἡ Ζολὰν ἐλεύθερη τώρα, ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της τὴ θαυματουργὴ Φίφη, καὶ τῇ φιλάει μὲ δάκρυα χαρᾶς. Ὅστερα ρωτᾷ παραξενεμένη τὴ μητέρα της:

— Γιατί, μανούλα μου; Γιατί δὲν πυροβολοῦσες νὰ σκοτώσῃς τὸ θηρίο;

Τὰ μάτια τῆς λευκῆς γυναῖκας λάμπουν ἀπαίσια στὸ μισοσκοτάδι. Καὶ τῆς ἀποκρίνεται μὲ σαδισμό:

— Γιὰ νὰ σὲ σπαραξῇ ἐκεῖνο καὶ νὰ γλυτώσω τὴ σφαῖρα ποὺ θὰ σὲ σκότωνε ἐγώ!

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας ψιθυρίζει μὲ τράμο καὶ φρίκη:

— Μητέρα!

Ἐκεῖνη μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— Ὁχι!... Δὲν εἶμαι μητέρα σου! Εἶμαι ἡ μητρὺά σου... Ἡ μητέρα σου πέθανε μόλις γεννήθηκες... Ἐγὼ εἶμαι ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ πατέρα σου...

Ἡ Ζολὰν καταλαβαίνει τώρα τὰ παράξενα λόγια τοῦ μάγου Ζοχράν. Ὅταν τῆς ἔλεγε πὼς ἡ μητέρα της δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζούγλα, ἐννοοῦσε τὴν πραγματικὴν μητέρα

της που είχε πεθάνει πριν από δώδεκα χρόνια. Ο μάγος είχε ρωτήσει ίσως την ψυχή της, βυθίζοντας τα θολά μάτια του στους πράσινους καπνούς της χύτρας. Αλλά και όταν της έλεγε πώς η μητέρα της δεν βρισκόταν στη σπηλιά, πάλι είχε δίκιο. Γιατί η λευκή γυναίκα που έμενε στη σπηλιά, δεν ήταν η πραγματική της μητέρα.

— Καὶ ὁ πατέρας μου; Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; ρωτάει τώρα με δέος ἡ Ζολάν.

— Ἐδῶ στὴ ζούγκλα εἶναι θαμμένος... Τὸν σκότωσε κάποιο θηρίο...

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα ξεσπάει σὲ ἀκράτητους λυγμούς.

— Πατέρα μου!... Πατερούλη μου!...

Ὑστερα ρωτάει τὴ μητρὸς της:

— Κι' ἐσύ; Γιατί ἦλθες νὰ με πάρης ἀπὸ τὴ ζούγκλα;

— Δὲν ἦλθα νὰ σὲ πάρω... Ἦλθα νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ μέση... Ὁ πατέρας σου εἶχε στὴν Ἀμερικὴ μεγάλη περιουσία που θέλω νὰ τὴν κληρονομήσῃ μονάχα ὁ γιός μου. Μονάχα τὸ δικό μου παιδί...

» Ἄν ζῆς ἐσύ, μπορεῖ νὰ γυρίσης κάποτε στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ μᾶς ζητᾶς τὸ μερίδιό σου...

— Δὲν θὰ γυρίσω ποτέ ἐκεῖ ξεφωνίζει με πάθος ἡ Ζολάν...

Θὰ ζήσω καὶ θὰ πεθάνω ἐδῶ μαζί με τὸν Ταμπόρ... Κρατῆστε ἐσεῖς τὴν περιουσία τοῦ πατέρα μου! Δὲν θέλω τίποτα!

Ἡ κακιὰ γυναίκα χαμογελάει σατανικά.

— Ὅχι δὲν θὰ εἶμαι ποτέ σίγουρη ἂν δὲν σὲ δῶ νεκρὴ με τὰ ἴδια μου τὰ μιάτια!... Θὰ σὲ φαιμάκωνα ἀπὸ τότε που ἦσουν μικρὴ, στὰ χέρια μου... Μὰ ὁ πατέρας σου τὸ εἶχε καταλάβει καὶ με παρακολουθοῦσε με ἄγρυπνο μάτι. Γι' αὐτὸ σὲ πῆρε μαζί του καὶ στὴν ἐξερεύνησι που ἦλθε νὰ κάνει ἐδῶ... Ἦξερε πὼς ἂν σὲ ἄφηνε μαζί μου, δὲν θὰ σὲ ξανάβρισκε, γυρίζοντας...

— Κακούργα!, ξεφωνίζει με φρίκη ἡ Ζολάν.

Ἡ λευκὴ γυναίκα σηκώνει ἀργὰ τὸ ὠπλισμένο χέρι της. Γυρίζει τὴν κάννη τοῦ πιστολίου πρὸς τὸ κεφάλι τῆς Ζολάν, καὶ μουγγρίζει βραχνά:

— Καλύτερα «κακούργα», παρὰ νὰ χάσῃ ὁ γιός μου τὴν περιουσία του!

Καὶ ἀμέσως, φέρνοντας τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, κάνει νὰ τὴν τραθήξῃ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, βαρὺς γδοῦπος ἀνθρώπινου κορμιοῦ ἀκούγεται πλάϊ της.

Ἡ λευκὴ γυναίκα ὅμως, προφταίνει καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη...

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 3 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

γιατὸ 4ο τεύχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ 2 Μαΐου 1958 μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

γραμμένο ἀπὸ τὸν συγγραφέα ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΜΟΝΑΧΑ

μερικὰ κεφάλαια ἀπ' τὸ τεύχος αὐτὸ ποὺ τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωῒ θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο στὰ περίπτερα.

Δαίμονες ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. — Μυστηριώδης πυροβολισμός. — Τὰ στραγάλια τοῦ Μπουτάτα. — 'Η παγίδα τοῦ Θανάτου. — «Κομπράκ» οἱ σαρκοβόρες νυχτερίδες. — Τὸ ταξίδι τῶν ὀνείρων. — 'Ο Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολὰν ξαναγαπίζουν. — 'Η κατακόμβη τῆς φρίκης. — 'Ο Δήμιος τῶν Καννίβαλων. — Τὸ φίδι ποὺ κόβεται στὰ δύο. — 'Ο Βάτραχος ποὺ καταβροχθίζει ἀνθρώπους.

ΟΣΟΙ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΑΓΟΡΑΣΤΕ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

